58- 346

Akbaba

YILIN EN TALİHLİ İNSANI

30 Aralıkta belli olacak

...çünkü, İstanbulda, Göztepede ayda asgari 2000 lira kira getiren, sağlam yapılı, konforlu, 6 DAİRELİ bir apartmanın TAMAMI, bir dönüm kadar arsası ile 30 Aralıkta tek bir talihlinin malı oluyor.

VE AYRICA

24 KİŞİYE
24 APARTMAN DAİRESİ
3 ADET 20.000 LİRA
10 ADET 10.000 LİRA
20 ADET 5.000 LİRA
ZENGİN VE ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ
cem'an
İKİ MİLYON

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 492

Akbaba siyasî mizah gazetesi

DAVUL, ZURNA, JOP

Yazan: Yusuf Ziya ORTAÇ

MEBUSTUM. Bir gün, Ordu'nun Burhaneddin köyünden bir mektup geldi: Her kelimesi gözyaşı... Adamcağızın bahçesini sel götürmüş. Ziraat Bankası, böyle felâkete uğrayanlara yardım eder. Ama, buna etmemiş. Borçlu mu? Değil... Batakçı mı? Değil... Suçu daha büyük: Demokrat!

Ziraat Bankası Genel Müdürü Hâmit Pekcan'dı o zaman. Elimde mektup, hemen kendisini gördüm. Telgrafla emir verildi.

Aradan birkaç ay geçti ancak. Bir bahar günü seçim bölgeme gitmiştim. Odamın kapısı aralandı. Baktım, uzun boylu, burma bıyıklı, şehlâ gözlü bir toprak adamı: Bahçesini sel götüren köylüymüş... Ertesi gün, beni öğle yemeğine dâvet ediyordu. Gittim. Yamaçta yemyeşil bir cennet. Yolda, bütün köy halkı, tertemiz giyinmiş, karşıcı çıktılar. Ağaçlar arasında bir düzlüğe büyük bir sofra, belki kırk kişilik bir ziyafet sofrası kurulmuştu. En ünlü lokantalarımızda, en usta ahçıların pişiremiyeceği tavuklar, su börekleri, bademli baklavalar yedik o gün.

Kahvelerimizi içerken, söz politikaya dökülmüştü. Yarı ciddi, yarı şaka sordum:

— Köyünüzde hangi parti kuvvetlidir? Halkçılar mı, Demokratlar mı?...

Bir sessizlik oldu. Önlerine bakıyor, yutkunuyordular. Nihayet içlerinden biri, yaşlıca bir ağa:

— Vallahi Bey, dedi, hatırın kalmasın ama, biz hep Demokratız. Köyümüzde bir tek Halkçı yoktur!

Üstümüze çöken ağır havayı dağıtmak lâzımdı. Bir kahkaha attım:

— Yaaa... Demek bana ve da ziyafeti çektiniz siz... Gelecek seçimde bize oy yok!

İhtiyar köylü:

— Hayır Bey, dedi... O sana göre değil... Sen bize baba gözüyle baktın... Bunun Demokrat olduğunu bile bile banka yardımı sağladın... Unutur muyuz bunu hiç?... Bütün köy kararlıyız: Seçimde, bizim listeden bir kişinin adını çizip seninkini yazacağız!

Akşama doğru, aralarından ayrıldım. Beni, büyük bir kalabalıkla şehre kadar uğurladılar. Bir daha biribirimizi görmedik.

Ama, 1950 seçimlerinde, yalnız Ordu'da değil, Burhaneddin köyü sandığında da tek başıma kazanmıştım. Beni unutmamıştılar!

★

Sekiz yıllık milletvekilliği bana çok şey öğretti. Bir tanesi budur: Vatandaş, eşit muamele istiyor.

İzmir'de iktidarı davul zurna, Zile'de muhalifleri copla karşılayanlara ibret olsun!

İktidar ve muhalefet liderleri yurdu dolaşıyorlar!

Karşılama töreni!

Belli Değil!

Bir dehre düştük ki amanın aman,
Derman belli değil, dert belli değil!
Yamanlar yahşidir, yahşiler yaman,
Kahbe belli değil, mert belli değil!

Kahvesi yalancı, çayı yalancı,
Amca hilekârdır, dayı yalancı
Söze güven yoktur, sayı yalancı,
İki belli değil, dört belli değil!

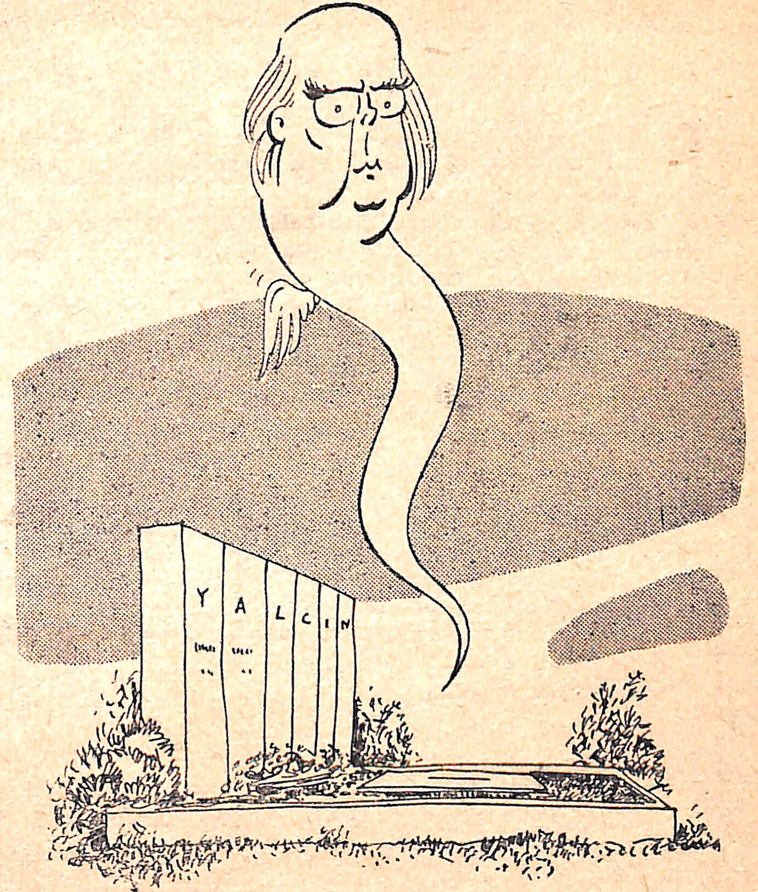
Siyaset havası sanma bellidir,
Durgun denizleri karayellidir.
Şimdi güneşlidir, şimdi sellidir,
Temmuz belli değil, mart belli değil!

İstimlâk işleri aldı, yürüdü,
Gök yüzünü tozla duman bürüdü,
Han, hamam ne varsa yıktı, sürüdü,
Yuva belli değil, yurt belli değil!

Kürklü palto giymiş dünkü ipsizler
Kalaydan parlıyor nice dipsizler
Tutmuş piyasayı hep edepsizler
Kuzu belli değil, kurt belli değil!

Çimdik

Hüseyin Cahid'i anma töreni yasak edildi!

Cahid'in ruhu — Ölümden bile korkuyorlar!

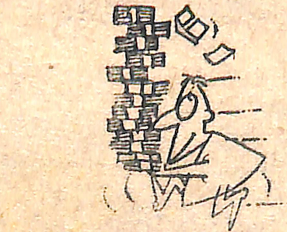
Kendine Polis süsü veren!

Sık sık gazetelerde okuruz; «Kendisine polis süsü veren bir şahıs yakalandı.», «Kendisine müfettiş süsü veren, kendisine murakıp süsü veren...»

Bu süslü kişileri çok merak ederim. Kendilerine bu süsü nasıl verirler? Makiyaj mı yaparlar? Gerçek bir müdürün, bir polisin, bir müfettişin bizlerden ayrı nesi, neresi vardır da, burasını alır süslenirler.

Geçenlerde yine bu süslülerden biri yakalanmış. Adam kendisine Millî Emlâk Müdürü süsü vermiş. Bu süs her nasıl süsse, bu süs yüzünden 40 bin lira vurmuş. Paralı kişilere gidip:

— Size en iyi yerde çok ucuz arsa temin ederim... diyormuş, böylece zenginlerden paraları topluyormuş. Topladığı para kırk bin lirayı bulunca fertiği çekmiş. Paraları verenler işte o zaman

dolandırıldıklarını anlayıp polise koşmuşlar. Polis de, kendisine Millî Emlâk Müdürü süsü veren adamı yakalamış.

Peki, 40 bin lirayı dolandıran adam kendisine Emlâk Müdürü süsü vermiş de, ya dolandırılanlar kendilerine ne süsü vermişler? Gerçekten adam Emlâk Müdürü olsaydı da onlara iyi yerlerden arsaları ucuz ucuz verseydi, o zaman sahici Emlâk Müdürü mü olacaktı?

Ben polisin yerinde olsam kırk bin lirayı dolandıranı değil de, dolandırılanları yakalardım. Çünkü onlar da kendilerine açıkgöz süsü vermişlerdir. Asıl suçlu, kendilerine açıkgöz süsü veren enayilerdir.

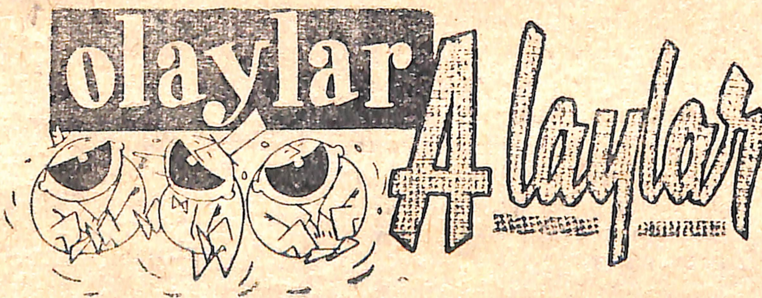
Taksimdeki opera binası!

İSTANBUL'a opera yapılalı on yılı geçti sanırım. Nerdeyse on beş yıl olacak. «Opera yapılalı» mı dedim? Pardon... Hani, opera nerde? Opera binasının iskeleti demek istedim. Biliyor musunuz, bize şu Halk Partisinin pek çok kötülükleri olmuştur. Taksim'deki Opera binası da Halk Partisinin kötülüklerinden biridir. Eğer Halk Partisi iktidarı zamanında Taksim'de bir opera yapılmaya kalkılmasaydı, şimdiyecek D. P. iktidarı çoktaaan İstanbul'a bir opera yapmıştı bile. Baksanıza Eskişehir'e bile opera yapıyorlar da, C.H.P. zamanında yapılmaya başlandı diye Taksim'de yarı kalan operaya, iktidara geldiklerinden beri sekiz yıldır ellerini bile sürmüyorlar. Yoksa bu «görülmemiş kalkınma» sırasında İstanbul'a bir değil, bin opera yaparlardı. İşte, işe Eskişehir'den başladılar bile. Yakında bütün illere, ilçelere, belki de köylere bile opera yapılır da, işe Halk Partisi başladı diye, İstanbul'daki yarım kalmış opera binası tamamlanmaz...

Görüyorsunuz ya, şu Halk Partisinin bize kötülükleri çoktur. Ne olurdu, şu operaya başlamamış olsaydı. Oysa, o opera binasına başlayan C.H.P. iktidarının

İstanbul Valisi Lûtfi Kırdar bile D.P. ye aktarma edip Bakan bile oldu da, şu yarı kalmış opera binası bir türlü D.P. ye geçemedi. Doğrusu, yarım marım, duvar muvar, bina mina ama, aşkolsun, tam prensip sahibiymiş.

Orta Sınıf!

ŞİKAGO Üniversitesi profesörlerinden Mr. Edward Shils İstanbul'a gelmiş, kendisiyle görüşen gazetecilere şöyle demiş:

«İstanbul'da yapmış olduğum incelemelerde, çok zenginlerle çok fakirler gördüm. Orta sınıf yok.»

Amerikalı profesör bu sözleri, bizi övmek için mi, yermek için mi söylemiş, anlayamadık. Bugün güdülen yönetimle biz, bütün çabamızla orta sınıfı ortadan kaldırmak için uğraşıyor. En sorumlu, en yetkili kişimiz bile, kalkınmamızın olumlu sonuçlarını bize göstermek için «Her mahallede üç, dört milyoner yetişti» dememiş miydi? Her yetişen milyoner, en azından bir kaç bin fakir yetiştirir. Bunun daha doğrusu şöy ledir: Fakirleşen her beş, on bin kişi, bir milyoner yetiştirir. Ne zamanacak milyoner yetişir? Artık, milyoner yetiştirmek için fakirleşecek insan kalmaz, o zaman milyoner yetişmesi de istop eder.

Evet, orta sınıf ortadan kalkıyor, bunu biliyoruz. Ama böyle olduğu için bizde övünenler var.

Göz ucu ile Paris

PARİS SOKAKLARINDA

PARİS, yalnız beş milyon insanı, beş yüz bin turisti ile değil, yüz bin ağacı ile de bir başka Başkent... Paris'e, demokrasi girmiş ama, balta girmemiş!

Fransız, bir ağacın hayatına, belki de bir insanın hayatından çok değer veriyor. Caddeler boyunca uzanan çınarlar, ıhlamurlar, at kestaneleri, hep yetmişlik, seksenlik ihtiyarlar.

Size, şaşacağınız bir şey söyleyeyim mi? Paris'te, ağaçların nüfus dairesi vardır: Bizde, kütüğe yazılmamış insan bulursunuz ama, Paris'te kütüğe yazılmamış ağaç bulamazsınız!

Hiçbir el, uzun konuşmalar, uzun tartışmalar, uzun yazışmalar, uzun raporlar olmadan tek ağacın tek dalını kesemez. Onun için Paris, yalnız parkları, bahçeleri, ormanlariyle değil, bütün caddeleriyle yemyeşil. Paris'te, rengi solan, damarları sertleşen her ağaç, en bilgili uzmanların dikkatli bakımı altında yazlığa, hava tebdiline gidiyor. Ahmet Haşim gibi göllerde kamış olmak istemem ama, Paris'te ağaç olmak fena değil!

Paris sokaklarında bir şey daha var: Öpüşme!... Sakın, kucaklaşan dost, kucaklaşan politikacı öpüşmesi sanmayınız. Bunlar, aşkın bile değil, şehvetin öpücüğü!

Paris'te, her kolkola dolaşan, her yanyana oturan kızla oğlan öpüşüyor. Ama, Romalı gençler gibi gaga gagaya, sessiz bir musiki kadar hafif, tatlı, güvercin buseleri değil bunlar... Hepsi beyaz perde emişmesi!

Hayır... Paris'li çapkınlar, yemin ederim ki, evlerinde, yatak odalarında öpüşmüyorlardır böyle... Parisli için, sevgi bile, arzu bile, öpücük bile caka!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Şimdi gazetelerde okuduk ki, yarım kalmış opera binasının önündeki Elektrik İdaresine ait binalar istimlâk edilip yıkılacakmış. Böylece yarım opera binasının o güzelim iskeleti daha iyi sırıtacak. Ah ne manzara, ne manzara.. Hele önü açılsın da o iskelet ortaya çıksın, bize:

— İşte, Halk Partisinin size yaptığı kötülüğü gözlerinizle görün! diyecekler.

Hazır şu istimlâklar ve yıkarak yapılan imarlar başlamışken, ne olur şu iskelet operayı da yıkıverseler. Yıksalar da kurtulsak. Çünkü bu kere Halk Partisinin yapmağa başladığı opera binası yıkılsa, D.P. nin İstanbul'a bir değil, beş opera yapacağına inanıyorum.

Rakkâse!

IRAK devriminde öldürülen Prens Abdülilâh'ın sarayında her ulustan dilber rakkâseler varmış. İnce bıyıklı, keman

kaşlı Abdülilâh öldürülünce, güzelim rakkâseler de boynu bükük, sahipsiz, kimsesiz kalmışlar. Irak ihtilâl liderinin karşısına geçip de göbek atacak değillerdi ya... Zavallı rakkâsecikler «Artık bize burda iş kalmadı» diyerek her biri bir yana dağılmışlar. Bunlarının içlerinde on tane de Fransız güzeli varmış. Abdülilâh'tan kalan bu güzel miraslar kendilerine nereyi seçmişler, dersiniz. Türkiye'yi... Siz şimdi, acaba neden bizi seçtiler diye istediğiniz kadar düşünün bakalım. Biz, doğulu krallara, prenslere boşuna mı «kına geceleri» yapıyorduk.

Irak'tan sınır dışı edilen Rahab sarayının Fransız rakkâseleri, burada da yerleşmek imkânını bulamadıklarından, çekip gitmişler. İyi yapmışız. Bizim yerli rakkâselerimiz zarurî ihtiyaçlarımıza yetiyor da artıyor bile. Biz ihraç edip dururken şimdi bir de dışardan mı alacaktık. Doğrusu lüks olurdu.

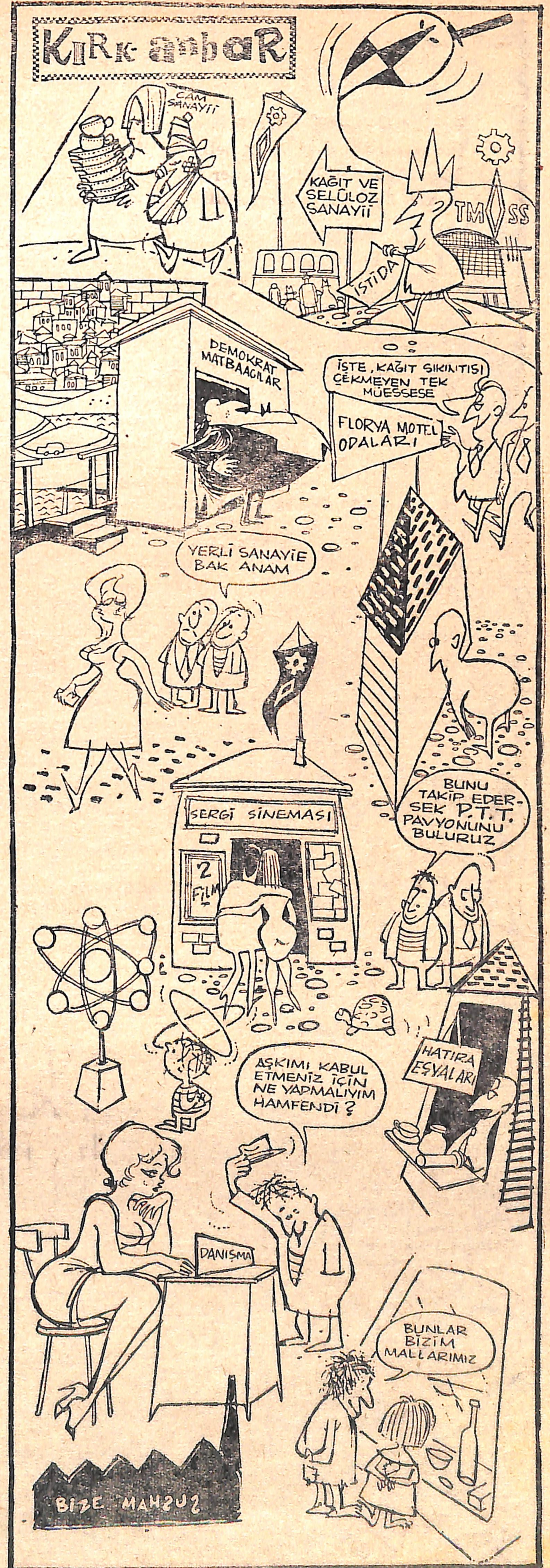
Kabiliyet

HOLLYWOOD'da John Derek adında tanınmış bir birinci genç «jön prömiye» varmış. Tahran'a giderken Yeşilköy'de uçaktan inip bir ara gazetecilerle konuşan artist şöyle demiş:

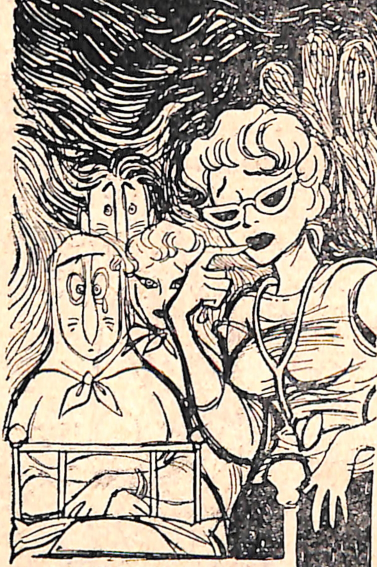
«Amerika, kabiliyetleri öldüren bir vergi makinasıdır. Yakında Türkiye'de çalışacağım.»

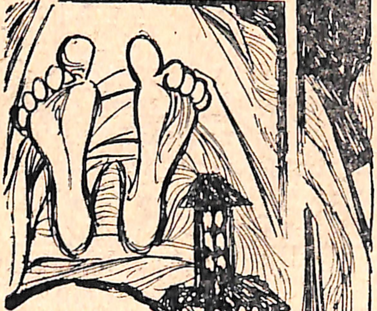
Aman gelsin de çalışsın. Doğrusu, Amerika'da öldürülen kabiliyetini burada nasıl göstereceğini çok merak ediyorum.

B. E. N.

ZÜBÜR AMCA KAÇ KERE GÖMÜLDÜ?

KÜÇÜKKEN dilim dönmez, «Zübeyr» diyemezmişim de «Zübür Amca» dermişim. Aile içinde adı «Zübür Amca» diye kalmıştı.

Yıllık iznimi Zübür Amcanın yanında geçirmek istemiştim. İstasyondan bir faytona binip, Zübür Amcanın evine giderken, daha üç kilometreden, evden yükselen feryatları duymağa başladım. Zübür Amca, demiryolu cer atelyesinde çalışıyordu. Bir akşam üzeri atelyede düşüp ölmüş. Demir yolu doktoru muayene etmiş, kalpten öldü diye rapor vermiş.

Zübür Amcanın geride bıraktığı, oldukça karışık, birbirleriyle bağdaşamaz beş insandı. Ölen ilk karısından olan kızı «Birden», oğlu «Oğuz», ikinci karısı «Cemile Hanım», ikinci karısının başka kocadan kızı «Aynur», bir de on altı yaşında son çocuğu «Metin»... Bunları bağdaştıran Zübür Amca ortadan çekilir çekilmez, bu beş kişi de birbirlerine girmişlerdi. Ama bu başka türlü bir çekişmeydi. Beşi de, Zübür Amcayı daha çok sevdikleri için birbirleriyle yarışa girmişlerdi.

Zübür Amcam hiç para bırakmamış. Ondan bir ev kalmıştı, bir kaç parça da eşya... Bu evle bir kaç parça eşyada daha çok hakları olduğunu göstermek için, beş kişi Zübür Amcayı nice çok sevdiklerini göstermek istiyorlardı. Kim daha çok seviyorsa, evle eşyanın ona kalacağı gibi bir hava esiyordu.

Cemile Hanım kendini yerden yere atarak, gözyaşları içinde:

— Bu yetimi kimlere bıraktın da gittin? diye bağırıyorud .

Zübür Amca, karısının bu sorusuna cevap veremiyor, alt kattaki odada, beyaz çarşafın altına sırüstü keyifle uzanmış yatıyordu.

AZİZ NESİN

Cemile Hanımın başka kocadan olan kızı Aynur öyle ağlıyor, saçını başını yoluyor, kendini duvarlara çarpıyordu ki, bana kalırsa, Zübür Amcadan kalan her şeyi, onu bu kadar çok seven bu kıza vermeliydiler.

Beşi de,

— Bizi nereye bıraktın da gittin? diye Zübür Amcaya bağırmaktaydılar. Zübür Amca bunların hiç birine kulak asmıyordu.

Bütün bu acılı durum, dönüp dolaşıp bir gerçeğe dayandı; cenaze töreni için para.

Çok güzel bir cenaze töreni yapılması için de bir yarış başladı. Cemile Hanım, cenazenin hemen kaldırılmasını istemiyordu. Hiç olmazsa bir gececik daha kendi evinde misafir edilmeliydi. Oğuz, üveği annesinin bu teklifine çok kızdı, merhum iki gece olsun, kendi yatağında yatmalıydı. Cemile Hanımın başka kocadan olan kızı Aynur iki geceyi de az buldu, üç gece burada kalmalıydı. Merhumu hiç gömmemek imkânsız olduğundan başka bir teklif ileri sürülmedi.

Sonra merhumun başında bekleyecek hafız sayısında yeni bir tartışma başladı. Metin bir hafızı az buldu. Üveği annesi, kendisine koca bir ev bırakmış olan babasına karşı cimrilik ediyordu. İki hafız, devamlı babasının başında bulunmalıydılar. Aynur iki hafızı da az buldu. Birsen hafızların sayısını beşe kadar çıkardı. Beş hafız nöbetleşe merhumun başında bekliyeceklerdi.

Zübür Amcanın, fakir cenazesi gibi kaldırılmasını hiç biri istemiyordu. Her biri, bir öbürünün söylediğini az buluyordu.

Yakın akraba olarak bu durum içinde onları bırakıp gidemiyordum. Zübür Amcama pek az insana yapılabilen büyük bir cenaze töreni yapıldı. Cenaze, belediyenin lüks tarifesi üzerinden kaldırıldıktan başka, yirmi tane de otomobil tutulmuş, otuz kadar hafız, mezarın başında yarım gün okumuşlardı. Aileden her biri, daha pahalı çelenk yaptırmak için de gayretten geri durmamışlardı.

Bütün bunlar borç parayla yapıldığı için, şimdi iş bunları ödemeğe kalmıştı. Ev satılıp, parasıyla borç ödenecek, geriye kalan para da paylaşılacaktı. İki katlı, üç odalı küçük eski eve on bin lira veriyorlardı. Tam bu ev satışı işiyle uğraşılırken, başımıza yeni bir iş çıktı. Zübür Amcam'ın gömülmesinde hükûmet tabibinden «defin ruhsatı» alınmamış. Demiryolları doktorunun verdiği rapor, belediyece sayılmazmış. Bu durum karşısında, Zübür Amcamı mezardan çıkartıp, belediye doktoruna muayene ettirmek gerekiyordu.

Zübür Amcamın mezardan çıkarılıp eve getirilmesi, yeni bir sevgi gösterisine sebep oldu. Zübür Amca ikinci defa ölmüş gibi, yeni bir ağlama bağırma başladı. Cemile Hanım, mezardan çıkarılan Zübür Amcayı belediye doktorunun ille de evde muayene etmesini istiyordu.

Gömülmesinden altı gün sonra, belediye memurlariyle beraber mezarlığa gittik. Zübür Amca'nın tabutunu mezardan çıkarıp eve getirdik. Yatak odasına koyduk. Herkes ağlamaktan öyle perişan olmuşu ki, kimse içeri girip Zübür Amca'yı bir kere daha göremiyordu.

İki saat sonra belediye doktoru olan bir hanım geldi. Doktor, çok şıktı.

— Ölü nerde? diye sordu.

Odayı gösterdik. Zübür Amcanın yanına kimse giremediği için, doktor bayanı ben içeri soktum. Ama, ben de bakamadım, başımı çevirdim. Belediye doktoru bayan:

— Haa, ölmüş... dedi.

Odadan çıktık. Bayan doktor:

— Gençmiş, dedi, kaç yaşındaydı?

— Yetmiş iki...

Bayan doktorun yüzünde bir şaşkınlık belirdi.

— Evli miydi?

— Evet...

Bayan doktor bana döndü:

— Sizin mi karınızdı? diye sordu.

Cemile Hanım atıldı:

— Benim kocamdı, dedi.

Bayan doktor daha büyük şaşkınlıkla yüzümüze baktı. Zübür Amcamın yanına bir daha girip çıktı. Sonra bize:

— Hastalığı neydi? diye sordu.

— Hasta değildi, dedik.

— İçer miydi?

— Pek az...

Bayan doktor,

— Ölmüş, dedi, belediyeye gelin de «defin ruhsatı» nı alın.

Akşam üzeri «defin ruhsat» ını aldık. Cemile Hanım, Zübür Amcam'ın geç vakit gömülmesini istemedi. Bunun üzerine Birsen de:

— Gece başında bir hafız beklesin, dedi.

Aynur, gözyaşları içinde:

— İki tane... dedi.

Hafızlar geldi. Evin içinde yeniden çığlıklar başladı. Beşi de:

— Bizi nereye bıraktın da gidiyorsun?... diye bağırmağa başladılar. Ertesi gün, birincisinden hiç te aşağı kalmayan bir cenaze töreniyle Zübür Amca yeniden gömüldü.

Zübür Amcanın ikinci gömülüşünden on gün sonra, evin satış işi yeniden ele alındı. Cenaze töreninin yapılması için borç para verenler alacaklarını istiyorlardı. Birinci törende iki bin, ikincisindeyse iki bin dört yüz lira harcanmıştı. Ev, on bin liraya satılıp borçlar verildikten sonra, geriye kalan beş bin altı yüz lira miras

çılara bölünecekti. Biraz da eşya vardı. Bu sırada Birsen:

— Zavallı babama bir mevlit te mi okutmıyacaksınız? dedi.

Cemile Hanım bozuldu.

— Okutmaz olur muyuz, dedi, biz senin kadar düşünmüyor muyuz?

Cemile Hanım, merhumun ruhuna evde mevlit okunmasını istiyordu. Oğuz:

— Evde olmaz, dedi, başınızdan savmak için her şeyi yapıyorsunuz...

Büyük camide en ünlü sekiz hafız, Zübür Amcam için mevlit okudu. Altı yüz külâh şeker dağıtıldı. Herkes te mevlidi beğendi. Mevlide de harcanan paradan sonra, evin satışından elde dört bin lira bir şey kalıyordu. Ama Cemile Hanım duyduğu bir haberden sonra savcılığa bir dilekçe verdi. Zübür Amcanın öldüğü gün, cer atelyesinin kazanı patlamıştı. Zübür Amca da bu patlamada ölmüştü. Ölümün bu yüzden olduğu anlaşılırsa, Demiryolu İdaresi tazminat verecekti. Dâva açıldı. Demiryolu İdaresi, kazanın, Zübür Amcanın ölümünden altı saat önce olduğunu iddia etti. Biz de buna bir şey demedik. Kazan patlamış, Zübür Amca gürültüden korkarak, yüreğine inmiş, ölmüştü. İşe Adalet te karıştı. Cesed, muayene için, mezardan çıkarılacaktı. Mezarlıkta, Zübür Amcanın mezarını bulmak oldukça zor oldu. Zübür Amcanın tabutu mezardan çıkarıldı. Aynur, hıçkıra hıçkıra tabutun eve getirilmesini istediyse de, adalet doktoru müsaade etmedi. Bu sefer Birsen:

— Öyleyse başında hafız beklesin, dedi.

Cesedi muayene eden doktor, sonradan bizi de sorguya çekti.

— Dün mü öldü?

— Hayır, dedim, bir ay oluyor.

Doktor şöyle bir durdu. Sonra:

— Mektebe gidiyor muydu? diye sordu.

Cemile Hanım:

— Yüksek tahsilli sayılır, Sanayi-i Harbiyye'den mezundu...

dedi.

Doktor:

— Siz biraz bekleyin... dedi.

Gitti, biraz sonra geldi:

— Peki, siz gidin, dedi.

Otopside Zübür Amcanın kazan patlamasından ölmediği anlaşıldığından biz dâva açamadık. Oğuz, bir kimsesizin cenazesi gibi, babasının toprağa verilmesini istemiyordu. Cemile Hanım:

— Onu düşünmek size kalmadı, dedi.

İkincisinden daha parlak bir törenle Zübür Amca gömüldü. Mezar başında yine:

— Bizi nereye bıraktın da gidiyorsun? diye ağlaşıldı.

Bu sefer mezar yapma işi yeni bir tartışma yarattı. Birsen'e göre, üveği anne paraların üstüne yatmak istiyor, babasının mezarına bir taş bile diktirmekten çekiniyordu. Cemile Hanım da üveği çocuklar için aynı şeyi söylüyordu. Bu kavga, yeni bir dâvaya sebep oldu. Çünkü, Zübür Amcanın sigortalı olduğu, ölümünden sonra Cemile Hanımın sigorta şirketinden on iki bin lira alacağı anlaşıldı. Birsen «mirasına konmak için üveği annem babamı zehirliyerek öldürdü» diye savcılığa bir dilekçe verdi. Savcılık işe el koydu. Zübür Amcanın cesedi bir daha mezardan çıkarıldı. Ama bu o kadar kolay olmadı. Mezar taşı dikilmediği için, Zübür Amcanın mezarını pek zor bulduk. Ceset morgda muayene edildikten sonra şikâyetçi Birsen sorguya çekildi. Ben de sorguya çekilenler arasındaydım. Savcı:

— Sizin neyiniz olurdu? dedi.

— Amcam, dedim.

Savcı:

— Amcanız mı? dedi.

— Evet...

Önündeki doktor raporuna baktı:

— Bir yanlışlık olmasın, iyi biliyor musunuz?

— Biliyorum, amcamdı... dedim.

Sorgu bitti. Zübür Amcanın zehirlenerek ölmediği anlaşıldı. Ev satılmış, parası da çoktan cenaze törenlerinde, mevlitte bitmişti. Oğuz, babasının bir yoksul cenazesi gibi toprağa gömülmesini istemiyordu. Üveği anne, sigorta parasını alıp, babasına bir mezar bile yaptırmıyacaktı. Cemile Hanım, bu lâfların altında kalmadı. Sigorta parasını asıl cebine atmak isteyen üveği çocuklardı. Zübür Amcaya üçüncüsünden çok daha güzel bir tenaze töreni yapıldı.

Ben izin müddetimi bir ay da geçirdiğim için, onlardan ayrıldım. Sonradan duyduğuma göre, sigorta şirketi, bir ihbar üzerine Zübür Amcanın intihar ettiğini ileri sürerek, sigorta parasını vermek istememiş. İş mahkemeye düşmüş. İntihar edip etmediğinin anlaşılması için, Zübür Amca bir daha mezarından çıkarılmış. Muayenede, Zübür Amcanın kürtâj ameliyatı yapılırken öldüğü anlaşılmış. Ondan sonra Zübür Amcanın kaç kere daha mezarından çıkarılıp gömüldüğünü öğrenemedim.

Aziz NESİN

Gazeteci — Galiba Cumhuriyet Bayramı !

— Bayramı seyretmeye gidiyorum da!...

MİSAFİR Ruhlar

★ Yazan : YALÇIN KAYA ★

DOKTOR Tahsin Bey. Terzi Rüştü'ye:

— Rüştü, oğlum, sana biraz kırgınım! dedi.

Rüştü, telâşını yerleştirmekte olduğu ceketi masaya bırakarak:

— Hayrola doktor Bey? diye sordu.

— Bu köpeği getirip başımıza dert ettin. Gündüz çocuklara rahat vermiyor gece de bize. Ne olacak bilmem? Bütün mahallell şikâyetçi. Sen dükkânını kapayıp gidiyorsun. Gece olup bitenden haberin yok. Sabahlara kadar, vav vav vav!...

— Ama Doktor Bey, köpeği ben getirmiş değilim. Kendiliğinden geldi. Benim bütün yaptığım, önüne birkaç parça ekmek atmak.

— Yaa yaa, işte onu da yapmıyacaktın.

— Madem o kadar istiyorsunuz, bundan sonra ekmek de vermem.

— Verme ya oğlum! Verme ki gitsin.

Gitmedi. Ne yapıldıysa gitmedi. Rüştünün dükkânı önündeki elektrik direğinin dibinde yatıyordu. Günlerce ağzına bir lokma bir şey girmedi. Yahut, girdiğini gören olmuyordu. Doğrusunu isterseniz hayvancağıza bir şey veren olmuyordu.

Doktor.

— Rüştü, dedi, bozuşuruz ha! Bir söyledim, iki söyledim.

— Doktor Bey, eğer köpeği beslemekte devam ediyorsam, Allah belâmı versin.

— Eee, neden gitmiyor? Muhakkak karnı doyuyor ki...

— Başkası besliyorsa, bilmem. Ben ,bir kırıntı bile vermiyorum.

— Şunu uzaklara bir yere bırak da gelemesin.

— Ne şeyime beyim? Ben getirmedim ki... Geldiği gibi gitsin.

— Sonra fena oluruz.

— Ne olursak olalım. Aaa, sesimizi çıkarmıyoruz diye öttün de öttün! Fena olurmuşuz. Elinden geleni ardına koyma.

— Ben seni terbiyeli bir genç bilirdim. Bu ne biçim konuşmak, bu?!.

— Hakettiğin biçim.

Doktor, ütü masasına bir yumruk indirdi:

— Ben de bu köpeği zehirlemezsem...

— Zehirlemezsen erkek değilsin.

Doktorun ikinci yumruğu masaya değil de, ütüye indi. Eli yanmıştı:

— Ay ay ay!... Erkek mi? Ben de sana erkekliğimi göstermezsem, gel yuh çek.

Doktor, bakkal Kemale koştu:

— Evlâdım, bana biraz zeytinyağı ver. Elim yandı.

— Nasıl yandı Tahsin Bey?

— Rüştü hergelesiyle köpek yüzünden kapıştık. Ütüyü kafama indiriyordu. Mâni olmak için elimle tutmaya mecbur kaldım.

— Bak şu Rüştü'ye!... Sizin gibi muhterem bir zâtın kafasına ütü indirmeye kalksın.

— Kemalciğim, çok fena yanıyor. Varsa sürüver.

— Ne demek beyim! Yoksa bile yaratırız. Elhamdülillâh var.

Bakkal. huninin ağzına sıvaşıp kalmış yağdan sürdü.

— Doktor Bey, o köpek için bir şeyler düşünelim. Dün gece bizde misafirler vardı. Belki tanırsın: Tornacı Kadrinin bacanağı İzzet. Çingen İzzet!...

— Tanımam. Belki görsem...

— Görsen muhakkak tanırsın. Siyah bir ford'u var... Neyse, oturdular, konuştuk. On birde kalktılar. İzzet Ağbi, ayağını sokağa attı atmadı, bir harrr koptu. Köpekmiş. Şükür ısırmadı. Isırmadı ama, İzzet Ağbide de bet beniz kalmadı. Yakaladım kapının kol demirini, vur Allah vur, vur Allah vur!... Ulan, dedim, madem kapının eşiğine yattın, ne diye ses çıkarıyorsun? Madem eşik vazifesi göremiyeceksin, ne demeye buraya yattın?

— İyi demişsin!

— Bu köpeğe bir şeyler yapmalı.

Doktor, gürültülü bir şekilde geğirip estağfurullah çektikten sonra:

— Ben zehirliyeceğim! dedi.

— Mahallelinin duasını alırsın.

Torunu için beş kuruşluk çekirdek almaya gelen Havva Teyze:

— Hani öyle bir şey yapsan, yok mu ya Doktor Bey, dediğ çok büyük bir sevaba girersin.

★

Terzi Rüştü, o sabah pek erkenden damlamıştı. Dükkânı filân açmadan köpeği aramaya koyuldu. Gündüz elektrik direğinin dibinden ayrılmıyordu ama, gece olunca kâh o kapıya, kâh bu kuytuya kıvrılıyordu. Rüştü, köpeği Eksper Selâmi Beylerin kapısında buldu. Elindeki paketi açıp içinde bulunan eti hayvanın önüne bıraktı. Hayvancağız, ete bir saldırış saldırdı...

Koskoca bir çoban köpeğiydi. Rüştü saatine baktı. Beş buçuk!..

— Vapurun kalkmasına üç buçuk saat var! diye mırıldandı.

İstanbula gidecekti. Köpeği kıvranırken görmek istemiyordu.

★

— Elinize sağlık Doktor Bey!

— Efendim?

— Köpeği zehirlemissiniz.

— Ben mi?!. Şey... Tabiî... Nerde şimdi?

— Fırının altındaki sokakta. Çoluk cocuk görmesin diye oraya sürükledik. Tam da Selâmi Beyin evinin önünde debeleniyordu. Biliyorsunuz, hanımı hâmile! Yüreği kalkar malkar da...

— İyi düşünmüşsünüz.

— Mahalleyi büyük bir dertten kurtardınız.

— Ben mi? Tabiî tabiî...

İnanmıyordu. Gitti gördü. Kendi kendisine:

— Kim zehirlemiş olabilir? dedi. Adam sen de... Kim zehirlemişse, zehirlemiş. Millet beni bilsin

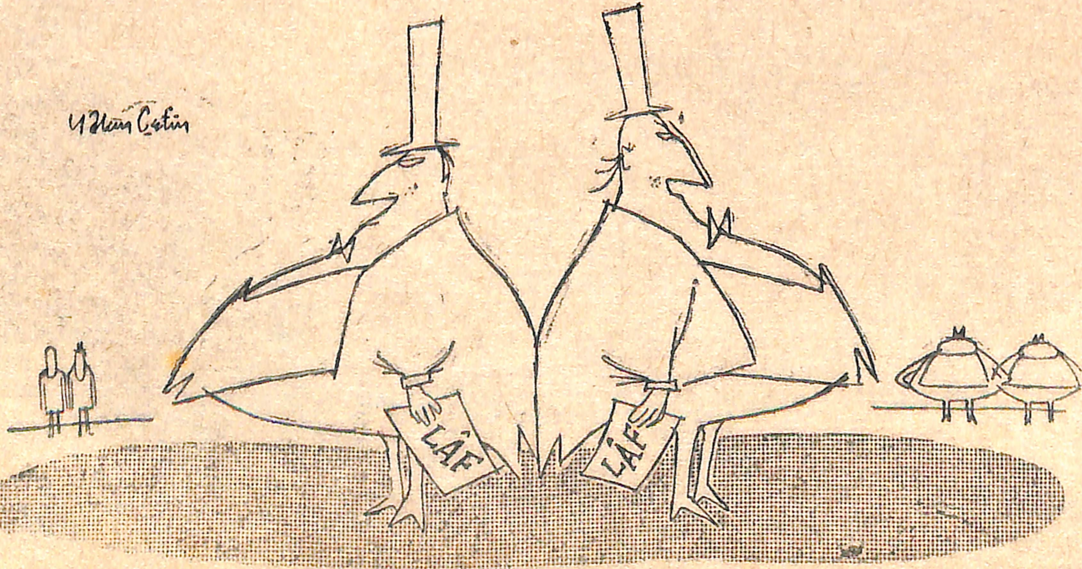
Bakkal Kemal, Doktorun ellerine sarıldı:

— Bütün günahlarınız bugün

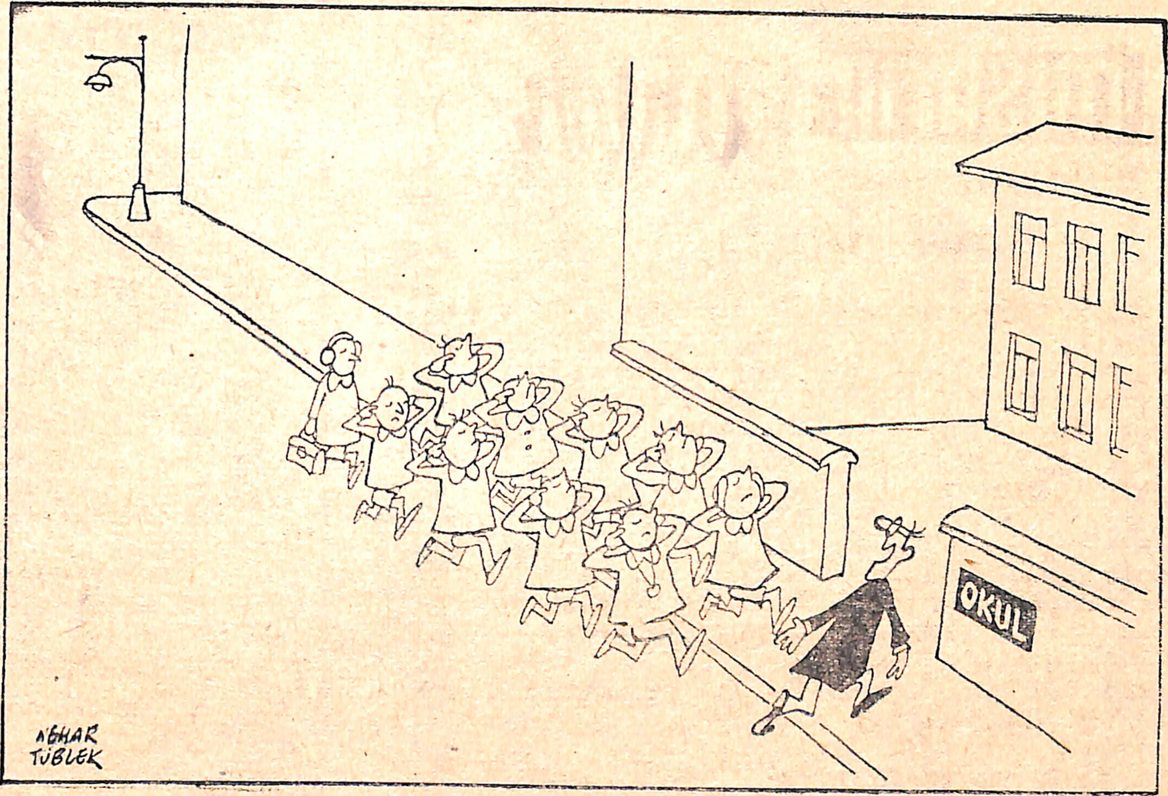
Minareye yeşil bayrak astılar (Gazeteler)

YAZISIZI

Okullarda «Sokak terbiyesi» seferberliği yapılacak... (Gazeteler)

Öğretmen — Artık ellerinizi kulaklarınızdan çekin çocuklar, okula geldik...

affedilmiştir. Yeni baştan günah işlemeye başlıyabilirsiniz. Şimdi Çingen İzzete müjde saldım. Köpeğin öldürülmesine, o hepimizden fazla sevinmiştir. Misafirliğe geldiği gece ne kadar korkmuştu.

Herkes tek tek gelip Doktora teşekkür ediyordu. Ya kızını kovalamıştı, ya çöp tenekesini devirmişti, ya havlayıp uygunsuz vaziyeti bol rüyasını yarıda bırakmıştı, ya başka köpeklere atlayıp oğlunun terbiyesini bozmuştu.

Havva Teyze demişti ki:

— Darılma ama Doktor Bey, bu köpeği öldürmekle şimdiye kadar öldürdüğün insanların günahını omuzlarından attın!

Fırıncı Hakkı da:

— O köpeğin kılı kadar sevap kazandın! demişti.

Öğleye doğru hava değişiverdi. Emekli Sadrettin Beyin üniversitelerde sürten şair oğlu, debelenen köpeğin başına geçip de:

«— Ey insafsız, bu hayvan, sen ben gibi can taşıyor.

Sanma patates. hıyar, havuç, patlıcan taşıyor.

İnsan ölünce, ruhu bir başka kalıba girer.

Belki de bu hayvanda enişten, amcan yaşıyor.»

Diye tutturduğunda ,ağızlar büzüldü, gözler süzüldü. Enine boyuna düşünenler:

— Sadrettin Beyin oğlu haklı! dediler. Bu da bir can!

— Ne diyor, belki de bu hayvanın içinde rahmetli ananın, babanın ruhu var diyor.

— Çok derin bir söz!.

Çamurlukçu Remzi Ağbi, hıh dedi güldü:

— İnsanın ruhu köpeğe geçer mi? Çocuk çocuk konuşmayın Allahaşkına!

Fırın Hakkı:

— Bal gibi geçer! dedi. Sen, Allahın kudretinden şüphe mi ediyorsun?

Çırak, fırıncıyı çağırdı:

— Usta, Havva Teyze börek getirdi.

Fırıncı Hakkı, Çamurlukçuya söylene söylene uzaklaştı. Havva Teyze:

— Ne o Hakkı? dedi.

Fırıncı, meseleyi ona aktardı. Havva Teyzenin gözleri çift kanatlı kapı kadar açıldı:

— Sadrettinin Ertuğrul demek öyle dedi.

— Öyle dedi.

— Sen ne diyorsun?

— Olabilir idyorum. Cansıza can veren Allah, bir ruhu şuradan şuraya tâyin edemez mi?

— Eder Rabbim, eder!

— Çamurlukçu etmez diyor.

— Hadi canım, onu adam yerine koyduğun kabahat. Yarım kilo baklava yiyemeyip, içim bayıldı, diyenden adam mı olur?

Havva Teyze, kapı kapı gezip mahalleliyi kışkırttı:

— Ruh dediğin, kurtlu insanlara benzermiş. Ordan oraya gezermiş. Bir bakıyorsun, köpek sandığımız şeyde senin benim rahmetliler var. Olur olur. Rabbim neler oldurmaz.

— Yahut, Çamaşır Baba var. Köpek deyip geçme!

Öğleden sonra Doktora ilk rastlayan, Havva Teyzeydi:

— Ah Doktor, ah! Köpeği öldürmekle iyi etmedin. Konukomşu sana diş biliyor.

— Bilâkis!

— O sabahtı. Şimdi başka oldu. Sadrettinin oğlu, ruhlar gezmeye gidermiş demiş. Belki o köpeğe misafir olaraktan gelen ruhların arasında Çamaşır Babanın ruhu da vardır demiş.

— Saçma!

— Saçma maçma! Gel de cahil millete anlat.

— Yoksa sen de inanıyor musun?

— Niçin inanmayayım ayol? Benim de aklım yok mu?

— Köpeği ben öldürmedim.

Havva Teyze, tekrar kapı kapı gezip dedi ki:

— Ben öldürmedim diyor. Köpeği öldürdü, bâri erkekliği öldürmeseydi. Karı gibi inkâr ediyor.

Yalçın KAYA

※

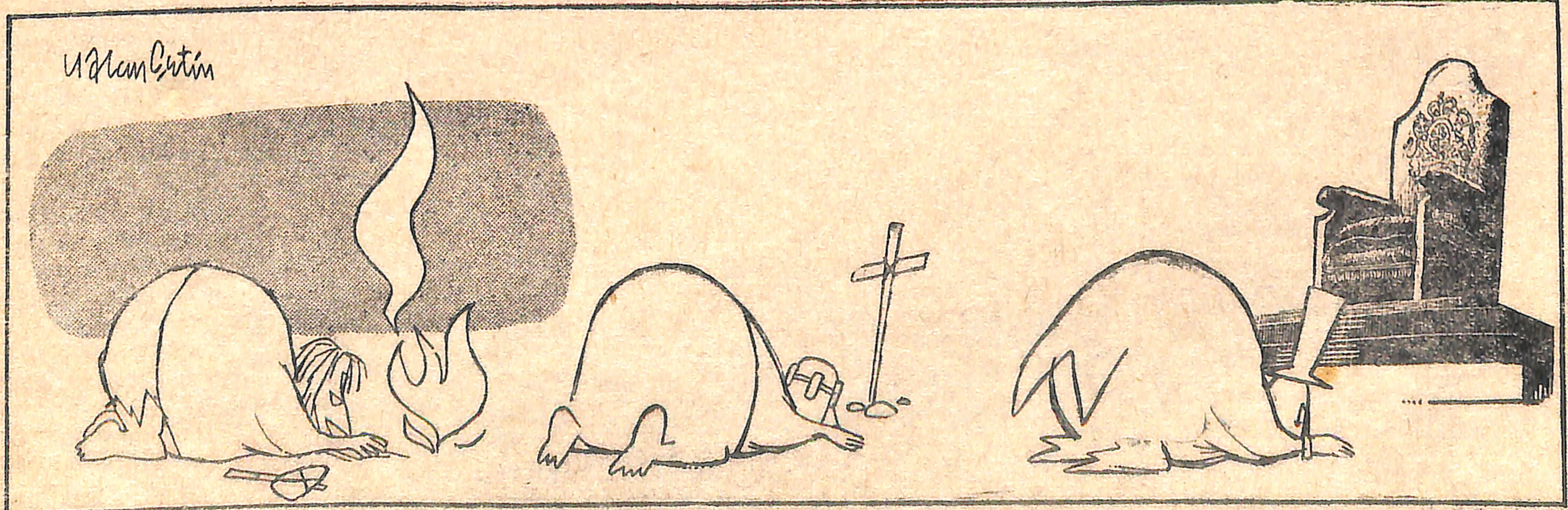
ÜCRETİ

Genç bir adam üzerinde eski, püskü, kirli elbiseler olduğu halde evinin önündeki çimenleri kırpıyordu. Karşıdan hızla gelmekte olan lüks araba yavaşladı ve durdu. Direksiyonda bir kadın vardı ve onun da böyle bir bahçıvana ihtiyacı vardı. Seslendi:

— Bu bahçede çalışmanız için kaç para veriyorlar size?

Adam gülümsedi ve:

— Evin hanımı, dedi. Kendisiyle sinemaya, plâja gitmeme müsaade ediyor...

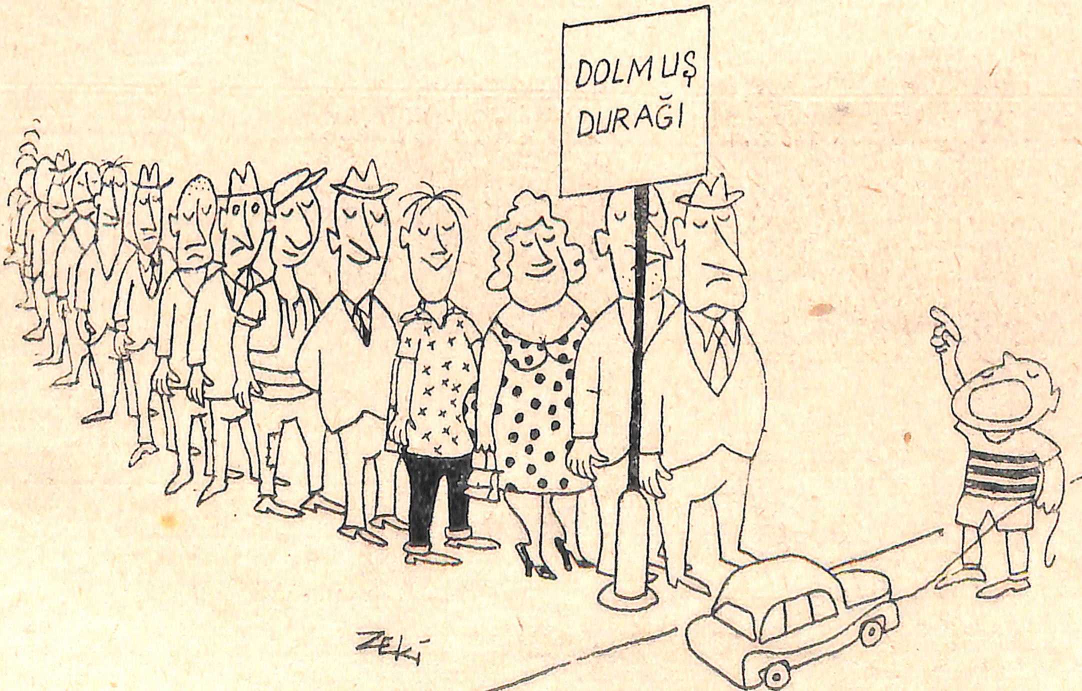

— Mal sahibi bu gış galöriferleri yakmıyacakmış... Kiraya üç yüz lira zam ederlerse bir saç mangal veririm diyor!...

Son şaka!

Çok şakacı bir adamdı sağlığında... Öldüğü zaman vasiyetnamesinde bütün parasını üç oğluna bıraktığı; fakat cenaze merasiminden dönünce yatak odasındaki büyük tahta kutuyu hiç açmadan avukatın huzurunda ocaktaki ateşte yakmaları şartiyle paraları alabilecekleri yazılı idi...

Cenaze mezara götürüldü ve dokunaklı bir merasimle gömüldü üç oğul ve avukat eve döndüler, ocakta bir ateş yaktılar. Kutuyu taşıdılar ve büyük bir hürmet ve yaşlı gözlerle ateşe attılar. O zaman bir kıyamettir koptu ve herkes korkudan kendini yerlere attı. Zira kutunun içi kestane fişekleri havaî fişekler ve maytaplarla dolu idi...

— Bi kişi... Dolmuşa bi kişi !...

Yedek Parçasızlıktan!

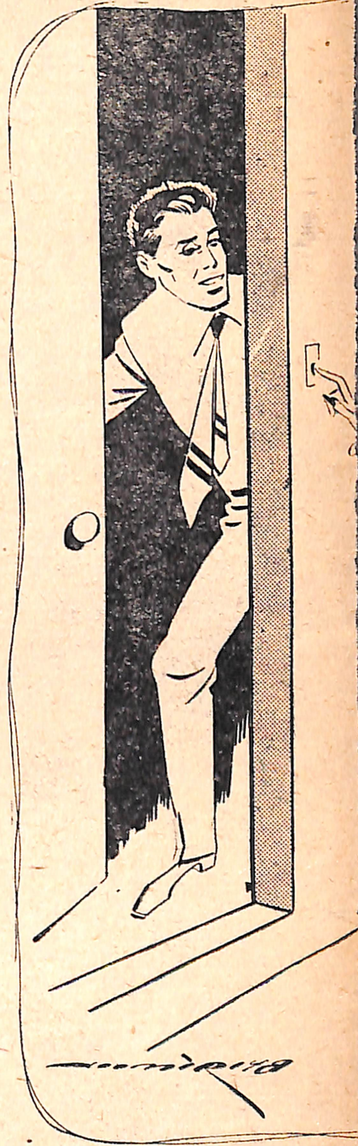
KUYRUK, insanlardan taşıtlara da geçti. Bizim otobüs idaresi çok yerinde, çok güzel bir kurnazlık düşünmüş. Yedek parçasızlıktan... Durun, gazetedeki haberde olduğu gibi yazayım «Yedek parçasızlıktan ve otobüssüzlükten kıvranan İ. E. T. T. İdaresi, şehrin taşıt ihtiyacını karşılayabilmek için türlü türlü çareler düşünmektedir.»

Buradaki «kıvranan» sözü, tam yerinde kullanılmış, tastamam oturmuş. Sanki tramvay, otobüs idaresi değil de bir «kıvranma idaresi» dir. Bu kıvranma idaresi, kıvrana kıvrana bir çıkar yol bulmuş. Yedek parçasızlıktan bozulup depoda bekleyen otobüsleri de kullanacakmış.

Bu bozuk otobüsler, işleyen otobüslerin arkasına takılacakmış. İki, üç vagonlu tramvayları, öndeki römork arabası, nasıl çekip götürüyorsa, işleyen otobüs de, işlemeyen otobüsleri ardına takıp sürüyecekmiş.

Peki, öndeki otobüs bozulursa? Hadi o da arkaya, işleyen başka bir otobüs öne. O da bozulunca arkaya, bir işleyen öne. Böyle böyle hiç işleyen otobüs kalmayınca ne olacak? O zaman da en öne bir çift araba beygiri bağlarlar. Beygirler, kervan gibi arka arka ya bağlı otobüsleri çeker götürür. Eskiden de, 19 uncu yüzyılda böyle değil miymiş? Tramvayları atlar çekermiş.

Görüyorsunuz ya, çok ilerledik. İlerliye ilerliye dönüp dolaşıp 19 uncu yüzyıla geldik. Bu hızla gidersek 2058 yılında da 20 inci yüzyıla gireceğimize hiç şüphe yok.

— Oo İhsan Bey, Ley
— Hayır... Buyurun b
— Ne zaman gelecek
— Çok gecikmez... Bi

Müdafaa!

Celâl Teker, ruhsat çıkartmış, bir tabanca tedarik edecekti.

— Şöyle esaslı bir şey olmalı, dedi. Attığımı vurmalıyım...

Silâhı satan sordu:

— Birisini mi öldürecеksiniz, yoksa kendinizi mi müdafaa edeceksiniz?

— Tabiî kendimi müdafaa edeceğim, ama kaynanama karşı...

Bunun üzerine silâhçı ona bir otomatik uzattı:

— Öyleyse bunu alın. Hiç şaşmaz. Kaynana kısmı kazara kurtulursa, insanın hali yamandır, bilirim!

★ Düşmanlarınızı daima af... hatsız edebilecek şey yoktur.

★ Bugünlerde doğru olara... maklarınızdır.

★ Hayatınızın en tehlikeli... başlar.

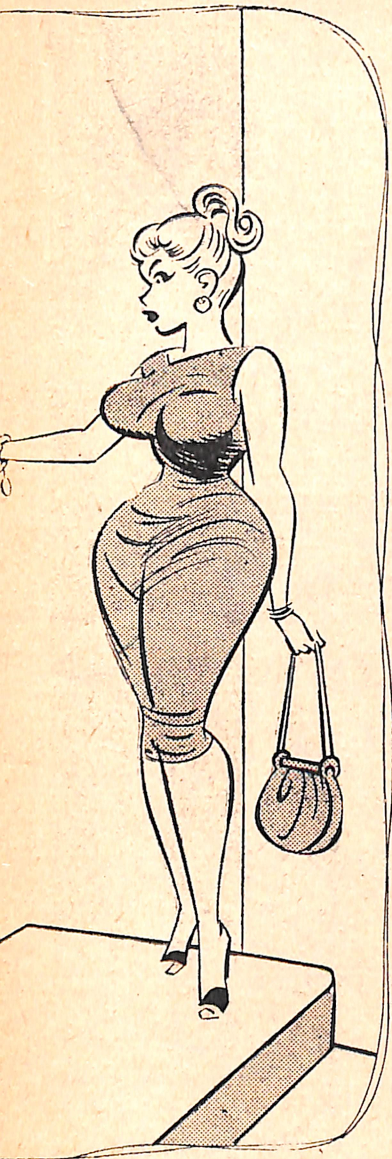
★ Terbiyeli bir adam daim... sedir.

★ Paranın en iyi tarafı elb...

★ Öksürüklü kimseler dok...

★ Birçok kimseler muvaff... dıkları nasihatlara borçludurlar.

★ Bazan bir şeyin değerin... iyidir...

evde yok mu?
kleyin!

aya kadar gelir!

Mide bu...

İki hamam böceği lâğım borusu içinde kahvaltı ediyorlardı. Bunlardan biri o civarda yeni açılan bir lokantadan bahsederek:

— Öyle temiz bir yermiş ki! diyordu. Raflar ayna gibi parlıyor, fayanslar beyazlıktan göz kamaştırıyor, tabakların üzerinde temizlikten insanın (!) ayağı kayıyormuş...

Öbür hamam böceği dayanamadı, öğürerek:

— Allahaşkına dedi, hiç olmazsa yemeğimi bitireyim de öyle anlat; mide bu...

edin. Onları bundan daha çok ra-

sayabileceğiniz yegâne şey par-

çağı kendinizi ciddiye almanızla

sizinle aynı fikirde olan bir kim-

enizin rengine daima uymasıdır.
ora değil de tiyatroya giderler.
kiyetlerini başkalarından alma-

bilmek, fiyatını bilmekten daha

Saray Modası !

SON yıllarda bizi saraydan aşağı kurtarmaz oldu. Bir saraydır gidiyor. İstanbul'a belediye binası yapılıyor, adı Belediye Sarayı... Spor salonunun adı, spor sarayı. Sergi evinin adı, sergi sarayı. Özel yapılar da öyle. Gazinoların, pastanelerin, sinemaların, kitabevlerinin adı bile hep bilmem ne saraydır.

Gazetelerde çıkan haberi beraber okuyalım:

Türkiye Ekmek, Francala ve Unlu Mamulât Sanayii İşçileri Sendikası İstanbulda büyük bir işçi sarayı inşa edilmesi hususundaki çalışmalarını bitirerek faaliyete geçmiştir.

İşçi sarayı... Neden ev değil de saray. Bu saray bolluğunu, bir de bu saraya gireceklerin ve kendi hâlimizi düşündükçe şu ata sözünü hatırlıyorum:

«Aç tavuk rüyasında, kendini buğday ambarında görürmüü.

İkramiye

DEVLET işletmelerinde çalışan işçiler, yıllık ikramiyelerinin erken verilmesi için müracaata başlamışlar. Gerekçeleri de şu: «Okullar açıldı. İkramiye verin de çocuklarımıza defter alalım.»

İş artık bu hale geldi. İkramiye ile ancak, okul çocuğuna defter kalem alınabiliyor. Daha daha bu nurlu kalkınma böyle giderse, bir ikramiye parasiyle bir dilekçe kâğıdı ancak alınabilecek. Bir dilekçe kâğıdı alıp bir de dilekçe pulu yapıştırabilene artık büyük ikramiye çarptı, demektir.

Neme lâzım,, iyi kalkınıyoruz doğrusu. Bir ikramiyeye bir defter. Bu ikramiye, ikramiyeli karamelâ şekerlerine döndü.

— Ona karşı içimden geçen bütün duyguları yazdım...
— Vay utanmaz vay!...

Nezaket

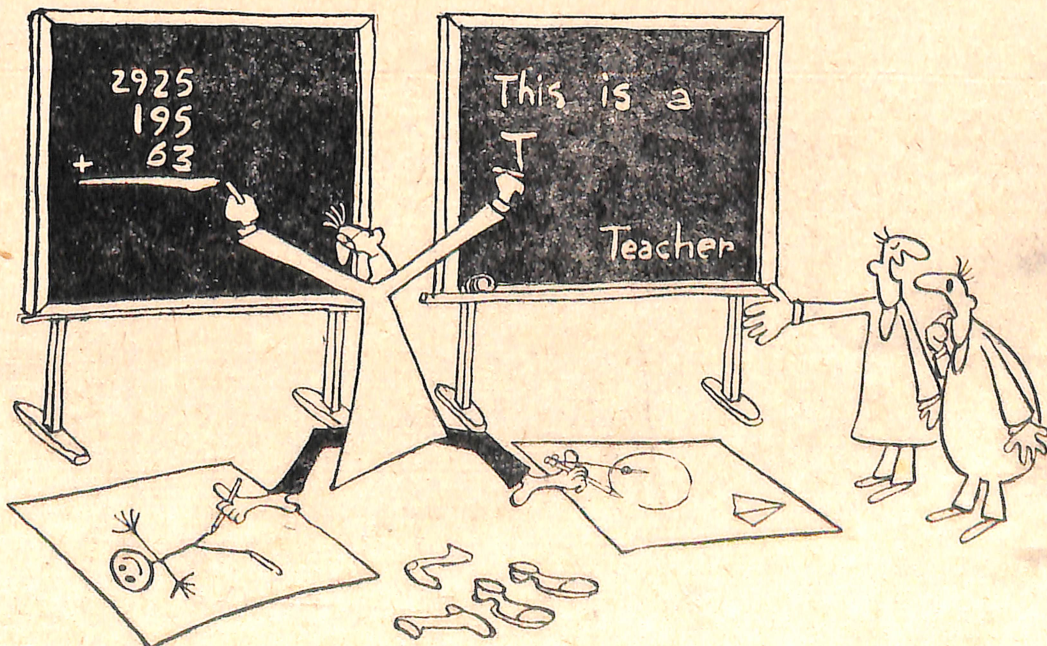
Gazete ve mecmua satan ufak bir kulübesi vardı. Fakat bazı dalavereli işler çevirdiğinden şüpheleniliyordu. Bir gün dükkânına iki polis girdi ve biraz hoşbeşten sonra biri sordu:

— Kapıdaki bu iki yepyeni Kadillak zengin müşterilerinizden birine ait olsa gerek her halde?.

Gazeteci sırıttı:

— Yok canım! İkisi de benim. Gördüğünüz gibi dükkânımda telefonum yok, günde en az sekiz on defa karşıdaki Kadillak Acentesi satış mağazasının telefonunu kullanırım. Komşu filân ama dükkânından hiçbir şey satın almadan adamları böyle rahatsız etmek ayıp oluyor tabiî. Onun için...

Denizli Ortaokulunun tek öğretmeni var... (Gazeteler)

— İşte harika öğretmenimiz müfettiş bey!...

30 EKİM 1958 — PERŞEMBE

Kuyruk

BAĞIMSIZ BAĞSIZ, İPSİZ SAPSIZ, TAM TARAFSIZ GAZETE

HEDEFİMİZ

YAĞLI

KUYRUK

KAYIP ARANIYOR

1946 ruhunu kaybettik, nerede olduğunu bilenlerin insaniyet namına haber vermelerini rica ederiz.

D.P. Genel İdare Kurulu

BAŞMAKALE NİYETİNE

HAYAT PAHALILIĞI DAHA DA ARTMALIDIR!

Bir İngiliz Atasözü: «Ben ucuz eşya alacak kadar zengin değilim!.» der. Bu söz, muhalefetin iktidara bir takılması değil, tam on asırlık tecrübeye sahip koskoca bir imparatorluğun inancıdır. Hakikaten ucuz mal çabuk eskir; çabuk elden gider. Halbuki pahalı mal öyle mi? Bir kere alınması zordur! ,Zira fazla kazanç ister.. Fazla kazanç içinse vatandaşın durup dinlenmeden çalışması gerekir. Bu çalışma sırasında malını eskitmemeğe gayret sarfeder; malın ömrü uzar!

Yalnız bu kadar mı? Pahalılık insanın çalışma gücünü arttırır. Onu tembellikten kurtarır! Sonra biliyorsunuz ucuz etin yahnisi yavan olur! Millet niçin durup dururken yavan yahni yesin? Pahalılık artıp, et fiyatları iki yüz kuruştan sekiz yüz kuruşa çıkınca, yapılacak yahninin lezzeti de tabit artacak, çeşnisi değişecektir!

İş bu kadarla da bitmiyor. Kelime üzerinde duralım: Ucuz ve Pahalı!... Şu ucuz'a bakın; sanki uyuz gibi birşey... Halbuki pahalı'nın kendine has bir azameti ve ucuz'dan tam iki harf fazlası var! Ayrıca modern demokratik iktisadiyat ilminde, bir malın ucuz olusu kıymetinin düşüklüğünden ileri gelir! Geçmiş yılları hatırlasanıza: 25 kuruşa bir adam öldürülürdü! Ucuzluk insanın değerini bile bu kadar düşürmüştü!

İnsanlık seviyemizin yükselmesi için hayat pahalılığı durmadan artmalı; dayanılmaz bir hal almalıdır!

Bu gözle görülür, elle tutulur faydaları gördükten sonra, insanın hep birlikte: Yaşasın pahalılık, diye bağırmamasına imkân var mı? Yaşasın pahalılık!.

KILKUYRUK

Birigitte Bardot Cezayir'e gidiyor

Paris, (Telli telgraf) — General Dö Gol, Cezayir meselesini kökünden ve dibinden hal için (Allah Kadını Yarattı) filminin baş, göğüs, bel, baldır ve ayak yıldızı Brigitte Bardot ile aşağıdaki anlaşmaya varmıştır:

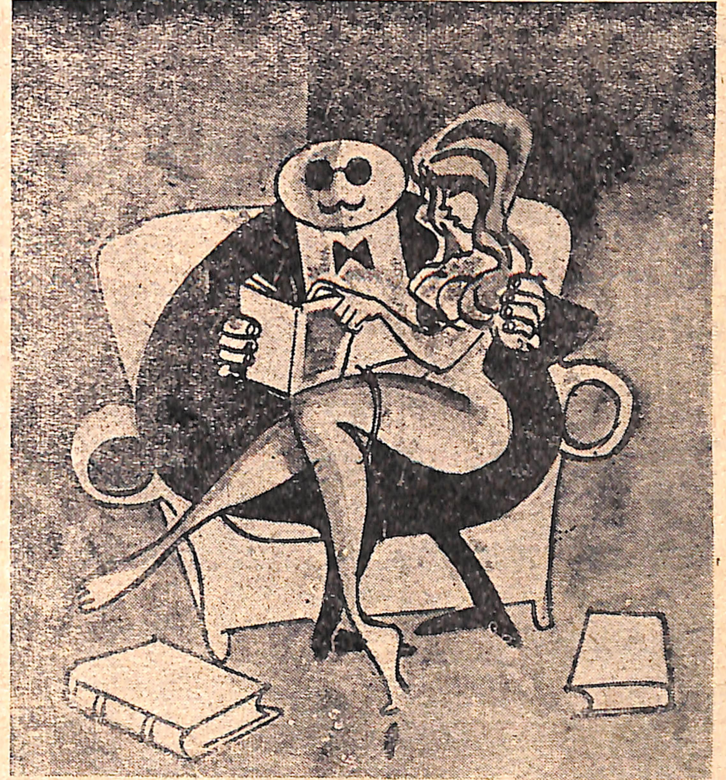
1 — Brigitte Bardot, gece gündüz, bilhassa gece, bütün zekâsı, dirayeti, kabiliyeti ile çalışarak eski Mısır Kıralı Faruk'tan Arapça öğrenecektir.

2 — Brigitte Bardot, bundan sonra Cezayire Umumî Vali olarak gönderilecektir.

3 — Brigitte Bardot gider gitmez halkı hükûmet meydanında toplayacak ve son model bir bikini mayo ile balkona çıkıp:

Ey ahali, ahali!
Size ben oldum vali!

Diye kendisini Cezayirlilere takdim edecek ve kırk gün kırk gece, yatak odasında tebrikleri kabul edecektir. Bu siyasî kararın Cezayirliler tarafından gayet iyi karşılanacağı sanılmaktadır.

Fransızların meşhur B. B. sinin Kral Faruk'tan ders aldığının resmidir. Foto: K.K.

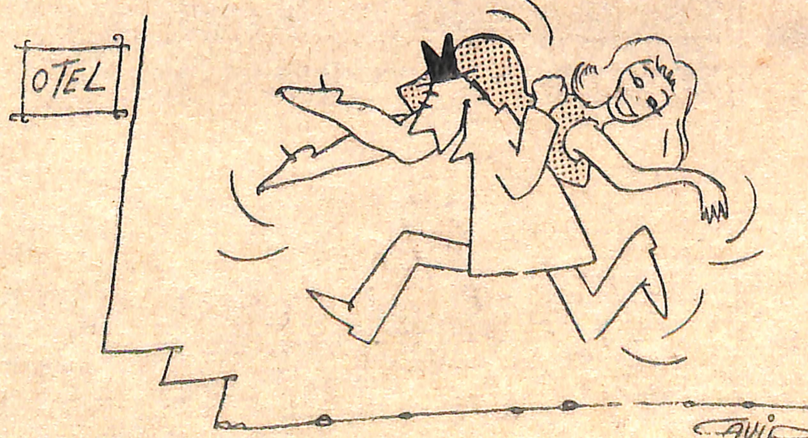
Vilâyetler, kazalar

Başta Ankara, Sivas ve Malatya vilâyetleri olduğu halde bazı malûm vilâyetlerin kazaya, buna karşı da Zile ile büyüklerimizi Deve keserek karşılayan Senirkent kazalarının da vilâyet merkezi haline getirilmesi hususunda hazırlıklara başlandığı söyleniyor...

Yeni Fabrikalar

Memleketin muhtelif yerlerine yapılan barajlar bu bölgelerdeki vatandaşları çok memnun etmiş bulunmaktadır. Ancak, baraj yapılan yerlerde su bulunmadığını gözönünde tutan ilgili makamlar, şimdi de aynı mıntakalarda birer su fabrikası kurmağa karar vermişler; bunun için de temel atma töreninde kullanılacak bir miktar su ile makasın temini hususunda, Amerikan yardımından istifade etmeğe niyetle yetinmişlerdir.

Bir adam nikâhlı karısını kaçırdı... (Gazeteler)

— Oh... Çok şükür kaynanamdan kurtuldukl...

6 OKKA

DEHÂ VE ÇARPIKLIK

Son zamanlarda, tanınmış bir doktor, dâhilerin mutlaka çarpık kafalı olarak doğduklarını iddia ve ispat eden bir yazı yazmış.

Bunu okur okumaz, nice çarpık işlerimiz hatırımıza geldi de, bu kadar çok dâhiye mâlik olduğumuzdan dolayı sonsuz bir gurur duyduk doğrusu...

KANTAR

GECE yarısına yakın, toplantı salonunda sekiz arkadaş kaldık. Kahkahalarımızla çınlayan dakikalar geçiriyorduk. Bir aralık arkadaşlardan biri, «herkes en antika kuyruk macerasını anlatsın» dedi. Olur mu, olur. Önce her kafadan bir ses çıktı, sonra sıra ile başladılar anlatmıya... Her maceranın sonunda başlıyorduk kahkahayı. Ve nihayet sıra bendenize gelince, hep birlikte sus pus olup suratıma baktılar.

— Vallahi dedim, ben hayatımda bilerek ve isteyerek bir defa olsun kuyruğa girmiş değilim. Ama elbette bizim de var kendimize göre bir kuyruk maceramız.

— Anlat anlat...

— Efendim o günlerde piyasada şeker buhranı vardı. Sabah sabah dükkânlar, kepenklerini uykulu göz kapakları gibi kaldıra kaldıra, açıkgöz olmuşlardı.

Haydi biraz da şairane anlatalım Gül reçeli renkli bir ufuktan yükselen güneş, her tarafı tatlı bir aydınlıkla pırıl pırıl yapmıştı. Işıldayan damlar altında bir kaç kahverengi bina, yaldızları yırtılmış çikolata kalıpları gibi duruyorlardı.

Aranan bir şeyin bulunmaması.zihnimizi şeffaf ve yapıştan bir gölge gibi sarar ve artık, ne tarafa baksat, ne biçim dursak hep o bulunmaz hint kumaşına takılırız.

Şeker kıt ya, bilerek veya bilmeyerek, etrafımda ve içimde hep şekere ait lâflar uçuşuyordu.

Caddenin kıyısında dikildim, deniz tarafından gelen serin havayı içime çektim. Ağzımı burnumu, nane şekeri yemişim gibi bir serinlik kapladı. Karşı kaldırımdan geçen bir arkadaşla göz göze geldik ve selâmlaştık:

— Merhaba Tosun!..

— Merhaba!..

— Hayrola. sabah sabah orada ne dikiliyorsun?

— Göynümüze bir kuş kondu, bu gün birlikte plâja doğru uçacağız.

— Güzel mi bari?

— Hem de nasıl... Şeker azizim şeker... Şimdi nerdeyse gelir...

Çocuk, «seni hınzır seniii!..» bilerden kafasını salladı ve fırlayıp gitti. Bu fakir de gözleri yolda tekrar beklemeye başladı. Sevgilimle randevumuz tam bu noktada.

Benim olup bitenden haberim yok. Meğer arkadan arkaya bir fısıldaşmadır başlamış Geri tarafımda, armudi suratlı bir genç, yanıbaşındaki keçi sakallıya sokulmuş:

— Dayı be, şeker geliyormuş şeker...

— Sahi mi lan, hani nerde?

— Şu kıyıda bekliyeni görüyor musun?

— Hangisi?

— Nah şu didon kılıklı adam... Demincek arkadaşına seslenirken kulaklarımla duydum. İşte orada şeker bekliyor.

— Hin oğlu hiiiin... Kimseye de söylemiyor, ilk ağızda üç beş kilo kapatmak için.

— Acaba Migros kamyonu mu dağıtacak?

— Belki de tanzim satışıdır...

— Hadi gidip soralım.

— Söylemez lan, eşkiya suratlının biri baksana...

Derken keçi sakallı durmuş duramamış, bir başkasına seslenmiş:

— Hamdi Çavuuuuş... Şeker geliyor, şeker... Haberin olsun.

Hamdi çavuş da hayırlı haberi daha ileri ulaştırmış:

— Süleymaaaaan... Şeker geliyor.

— Şükriyanım teyzeeeee... Söyle oğluna köşe başına şeker geliyor.

— Şabaaaaaan... Durma be koş kuyruğa.

Elâlemin kısrağı küheylân doğurur kimse duymaz, bizim tavuk bir yumurta yumurtlar, gıdaklamasını yedi mahalle dinler... Velhasıl o civarda bizim şekeri işitmiyen kalmamış. Ama hep kendi dilim yüzünden. Dilim, seni dilim dilim dileyim emi...

Ve efendim manzaraya bakın: Ben rüya renkli hayaller içinde, dikildiğim yerde dalıp gitmişim...

Birden bire bizim âfet köşe başından çıkıverdi. Dudaklarını da tarçınlı akide şekeri rengine boyamış. Bir an gülümserken dudakladı. Rimeli kirpikleri açıldı... Açıldı... Açıldı...

Ağzın kulaklarımda:

— Günaydın şekerim dedim.

— Günaydın ama bu peşindeki kuyruk ne?

Bir de döndüm ki medet... Ben diyeyim elli, siz deyiniz yüz elli... Kuzu gibi dizilmişler.

— Yahu peşime ne dizildiniz?

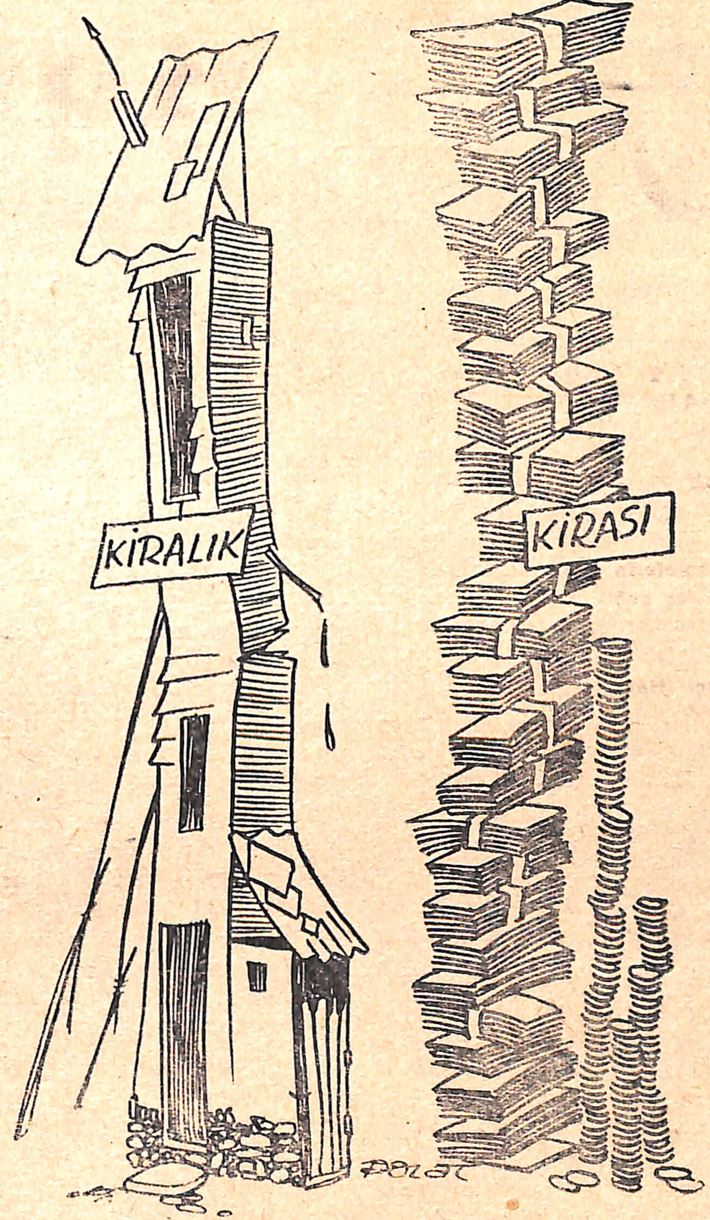
— Biz de şekeri bekliyorum şekeriii... Diye bağıran bağırana.

— Etmeyin eylemeyin...

Ben onlarla çene yarıştırırken, bizim şeker tabî pırrrr...

Ertesi gün şeker bollaştı. Kilo kilo kapıştılar. Ben benimkini bir daha göremedim. Yaaaaa!..

BİTİRİM

YAZISIZ

MECBURİYET

Çok fakir bir çiftçi idi. Fakat arazisinde uranyum bulununca birden çok zengin oldu. Büyük malikâneler satın aldı. Komşuları da hep çok zengin kimselerdi. Bir gün bunlardan biri kendisini modern çiftliğine dâvet etti. Her yeri gezdiler, en sonunda tavuk kümesleri önüne geldiler. Uranyumcu sordu:

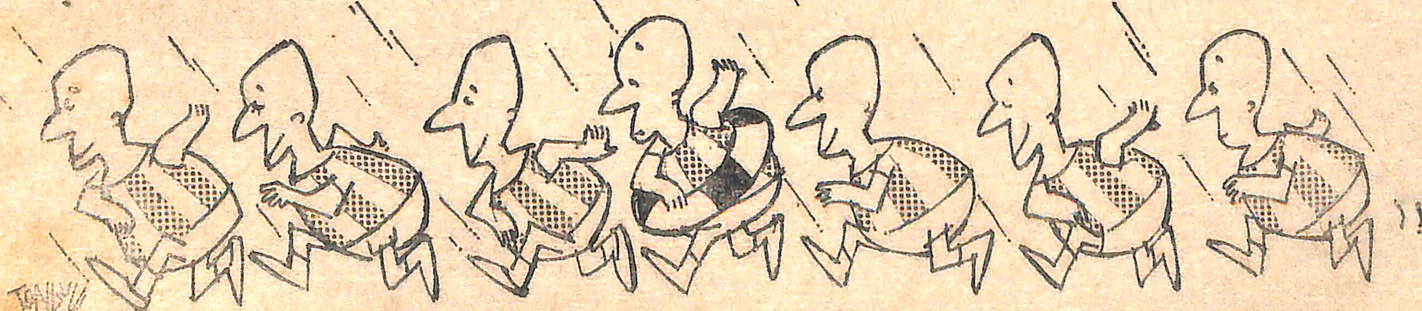
— Bir hayli tavuğunuz var galiba?

— Yedi yüz tane...

— Ooo... Her gün bir sürü yumurta yumurtlarlar tabiî...

Zengin çiftçi omuzunu silkti:

— Mecbur da değiller ama, yumurtluyorlar işte...

Doktorlara yeni bir iş!

Saat sabahın üçü idi. Dr. Mason'un kapısı hızlı hızlı çalındı ve yakasını kaldırmış yabancı bir adam doktora acele bir vak'a için kasabadan on mil uzakta bir yere yetişmeleri icap ettiğini söyledi. Doktor Mason telâşla giyindi, çantasını hazırladı, garajdan arabasını çıkardı ve yabancı adamla beraber bindiler. Doktor hızla arabayı sürüyor bir an evvel tehlikedeki hastaya yetişmek istiyordu. Tarif edilen yere hemen hemen gelmişlerdi ki, Yabancı adam sordu:

— Böyle gece vizitleri için aldığınız ücret ne kadardır doktor?

— Yarım gine. dedi. Dr. Mason... O zaman yabancı adam cebinden 1 gine çıkartıp doktora uzatarak:

— Öyleyse buyrun dedi. Garajdaki adam 3 gine istemişti; doğrusu siz insaflıymışsınız.

Buraya kalkan son treni kaçırmıştım da...

(İngiliz)

Müstakbel damat!

Annesi soruyordu:

— Kızım! Bu delikanlı kâfi derecede zengin mi bari!

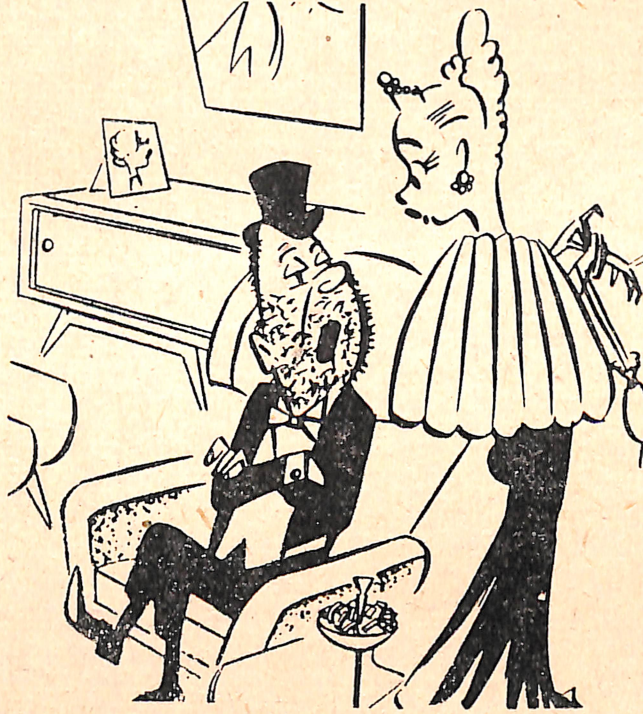
Genç kız elini uzatarak ışıl ışıl parlayan pırlantı bir yüzük gösterdi:

— Bana aldığı yüzüğe baksana anneciğim.

Fakat annesi başını salladı:

— İyi ya işte! Ben de hâlâ cebinde parası var mı diye soruyorum!

(Amerikan)

— Sen giyininceye kadar tıraşım uzadı!... (Alman)

Dikkatli garson!

Hamburg'da da konseri vardı ve on gün kadar bu şehirde kalacaktı. Güzel ve temiz görünüşlü bir lokantaya girdi. Yemek ve çavdar ekmeği ısmarladı. Bilhassa çavdar ekmeği demişti zira beyaz ekmekten nefret ederdi. Fakat garson yemekle beraber beyaz ekmek getirdi. Piyanist bunu geri gönderdi ve çavdar ekmeği getirtti; ayni günün akşamı yine ayni şey oldu. Ertesi gün iki öğün tekrar çavdar ekmeği istedi beyaz ekmek geldi. Ertesi, daha ertesi gün bu hep böyle devam etti. Adamcağız artık çavdar deyince beyaz ekmek gelmesine alışmıştı. Bir hafta sonunda bir değişiklik olsun diye garsona.

— Beyaz ekmek istiyorum, dedi.

O zaman garson büyük bir şaşkınlıkla:

— Hayret dedi. Siz halbuki her gün çavdar ekmeği yiyen üç beş müşterimizden birisiniz bugün bu değişiklik niye?

(Alman)

Söylesenize!

Genç adam avda bacağına bir kurşun yemiş ve hastaneye kaldırılmıştı. İlk tedavisi yapıldıktan sonra bir hafta müddetle türlü eziyetlere tâbi tutuldu. Doktorlar yaralı bacağını röntgenlere soktular, millerle deştiler, yokladılar, tekrar tekrar yarasını karıştırdılar. Adamcağız bunlara ses çıkarmadan tahammül etti fakat en sonunda dayanamadı ve ne yapmak istediklerini sordu. Operatör cevap verdi:

— Kurşunu arıyoruz.

Avcı:

— Hay Allah dedi. Söyleseniz e! Kurşun burada cebimde...

(Alman)

Nerede bulmuş!

Genç kadın gözyaşları içinde kocasını karşıladı.

— Sevgilim! Elmas yüzüğümü düşürmüşüm. Her yeri aradım bulamadım.

Kocası ona yüzüğü uzatarak:

— Üzülme şekerim burada, dedi. Bu sabah dairede pantolon cebimde buldum...

(Portekiz)

Yeri belli!

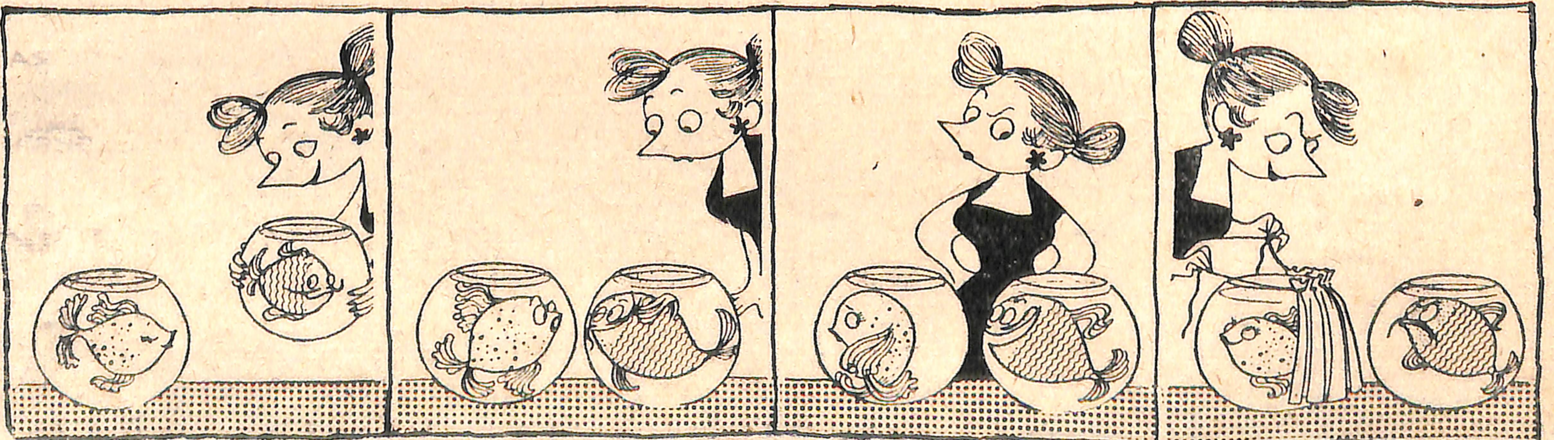
Adamcağız mosmor kesilmiş bir halde yatak odasından dışarı fırladı.

— Mary diye seslendi. Kol düğmemi yuttum.

Karısı toz almağa devam ederek:

— Oh, oh, dedi. Neyse bu sefer hiç değilse bulamıyorum diye şikâyet edemezsin yeri belli!

(Kanada)

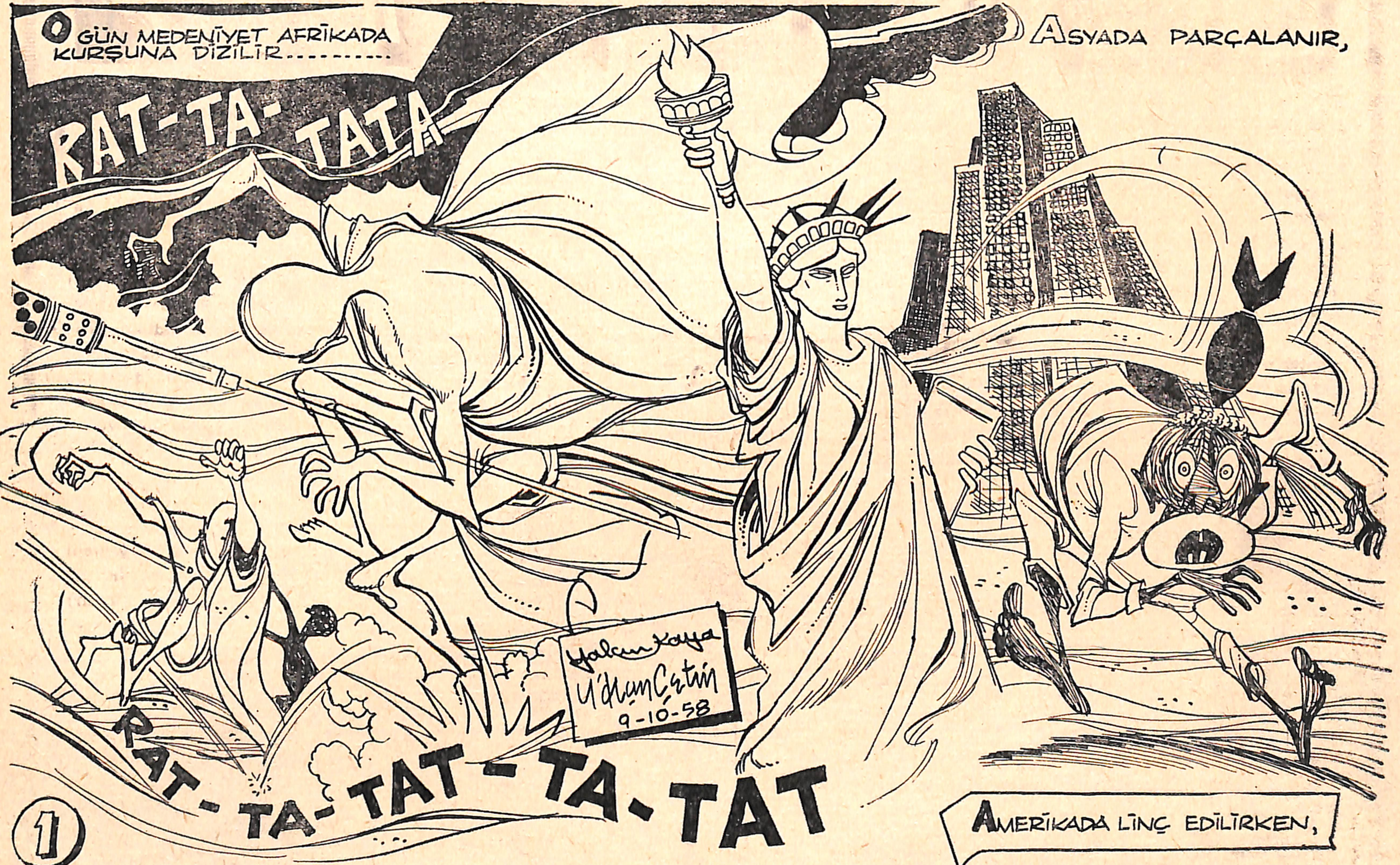

YAZISIZ! (Alman)

Yazan Yalçın Kaya

ZEMBEREK ile DÜMBELEK

Çizen Yalçın Çetin

TÜRKİYEMİZDE SON DERECE BASİT BİR HADİSE CEREYAN EDER. BİLMEM NE BELEDİYE MECLİSİ TOPLANMIŞTIR

ARKADAŞLAR, GÜNDEMDE....

GÜNDEMİ BIRAKIN DA BENİM HALİMİ KONUŞUN. 100 LİRA MAAŞ ALIYORUM

BU HADEME ÇILDIRMIŞ MI ?

150 LİRA ALMAM LAZIM AMA, ŞU VERGİSİ, BU VERGİSİ DERKEN

100 LİRAYLA GEÇİNİYORSUN HA! HERKESİN YAPAMIYACAĞI BİR ŞEYİ YAPTIĞIN İÇİN SENDEN SİHİRBAZLIK VERGİSİ DE KESMELİ...

O ZAMAN ELİNE 75 LİRA GEÇER. 75 LİRAYLA GEÇİNE BİLİRSEN PEYGAMBERLİK VERGİSİ DE KESERİZ

KALIR 50 LİRA!.. O PARAYLA DA GEÇİNE BİLİRSEM ALLAHLIK VERGİSİ Mİ KESECEKSİNİZ?

ARKASI VAR

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 38 —

Vergi kâtibi, Hacı Beyi göğsünden iterek, içeriye girdi.

— Oturalım, anlatırım.

— Yahu, Telâşın nedir? Ne oluyorsun?

— Senin damat burada mı?

— Daha davranmadı. Nerede ise iner. Kaç zamandır ,seni merak ettik, durduk. Bir takım münasebetsiz herifler sana kötülük edeceklermiş... Alimallah, duyunca fenalıklar geçirdim. Ne ise, geçmiş olsun! Gözün aydın!

İzzeti Efendi, Hacı Beyin ters ters yüzüne baktı.

Hacı Bey, bunun farkında olmıyarak, devam etti:

— Yeni padişahımız için melek haslet bir zati mübarektir, diyorlar. İnşallah rahat ederiz, artık.

Vergi kâtibi umduğu cevabı almaktan korka korka sordu.

— Yeni padişah kim?

— Ay bilmiyor musun? Mehmet Hamis!

Hoppala! Hacı Beyin bir şey bilmediği anlaşılıyordu. Sıradaki otuz bu kadar şehzadenin içinde bir tek dahi Mehmet adlısı yoktu. İttihatçılar, fitneyi bastırıp galip gelmekle saltanatın altı yüz bu kadar yıllık veraset sistemini de bir çırpıda değiştiremezlerdi ya!

Mamafih, daha fazla tafsilât alır da, belki içinden kendim çıkarım, diye Hacı Beye bir sual daha tevcih etti:

— Kimin oğlu imiş bu Mehmet?

— Kimin oğlu var mı, ilâhi İzzeti Efendi? Mehmet Reşat Efendi, Abdülhamit Hanın oğlu değil mi?

— Ay Reşat Efendi mi, padişah?

— Öyle ya!

— Oh! Söylesene be birader, nefes alayım?

— Bilmiyor mu idin?

— Yooo!...

İzzeti Efendi ferahlamıştı. Lâkin bu sefer de, buraya kalkıp geldiğinden dolayı pişmanlık duyuyordu. Ne diye, dinleyip anlamadan, kalkmış, gelmişti?

Osmanlı devletinde mühim bir değişiklik vardı. İzzeti Efendi bundan istifade edecekti.

Reşat Efendinin tahta çıktığından haberdar olmadığını belli ettiğinden dolayı canı sıkıldı. Her şeyden evvel bunu tamir etmek, bunun tesirini bastırmak lâzımdı.

— Desene ki, dedi, bizim efendi padişah oldu nihayet?! Eh, sırasıydı fıkaranın. Az mı çile doldurdu. Az mı bekledi? Bizim rahmetli valide, köşke gidip geldikçe anlatırdı. Koskoca bir saltanat veliahtının, bir padişahın evlâdının, altında doğru dürüst oturacak bir minderi bile yokmuş. Kadın efendileri geceleri idare kandili ile otururlarmış. Efendi, hep valideye dert yanarmış: «Ablacığım! dermiş. Bu ömrü sürmektense, Cenabı Allah canımı alsın, razıyım.»

Bu martavalları, inanıp da, alâka ile dinleyen Hacı Bey, bir aralık sordu:

— Valideniz saraya mı mensuptu?

— Değil mi? Abdülmecit saraylılarındandı, rahmetli. Bu Reşat Efendi ile beraber büyümüşler.

— Ya?!

— A, iki gözüm! Fakirin menkûbiyeti neden ya? Hep bu intisap yüzünden değil mi?..

Hacı Bey afalladı. Onun bildiği, İzzeti Efendinin, göze batacak derecede suiistimalinden ötürü memuriyetinden azledilmiş olduğu idi. Hacı Beyin yüzünden belli olan hayretin mânasını sezen kurnaz vergi kâtibi, onun kanaatini biraz daha sarsmak, değiştirmek istedi.

— Hattâ, dedi. İftiraya uğrayıp da, sigaya çekildiğim zaman, müfettiş bana usulcacık hakikati sökýlemişti.

(Devamı var)

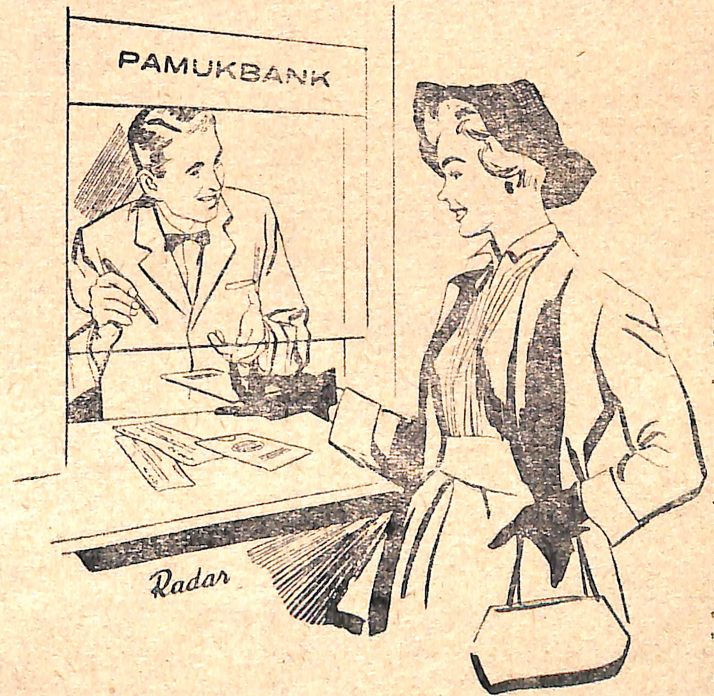
Taşıma suyla değil, biriktireceğiniz parayla

- Ayda 15, 30, 60 veya 90 lira biriktirmekle
- Her hesaba % 50 kazanma şansı
- 200 hesaptan 100 tanesine ikramiye isabeti
- Bir kişiye 30.000 lira
- Faiz geliri ve diğer ikramiyelere iştirak hakkı

AKBANK

AİLE TEVDİATI HESAPLARI

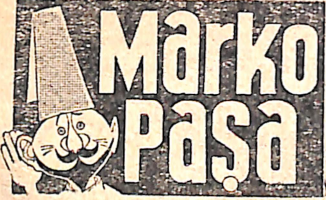
10 ÖĞRENCİYE BURS

Açtırdığı (ÖGRENCİ BURSU HESABI) ile çocuklarının tahsil masraflarını garanti ediyor. Pamukbank her sene 10 öğrenciye BURS veriyor Ayrıca bu hakkı kazananlara ücretli iş temin ediyor.

ŞUBELERİMİZDEN İZAHAT İSTEYİNİZ.

PAMUKBANK

TÜRKİYEDE HUSUSİ TEŞEBBÜS TARAFINDAN EN BÜYÜK SERMAYE İLE KURULAN İLK BANKA

İzmir'den Murad Hulûsi adlı okuyucumuz soruyor: Efendim, uzun yıllar uğraştıktan sonra bir erkek evlâdım dünyaya geldi. Büyüdü, gelişti, okula başladı. Fakat gelgelelim, bu arada «yalan söylemek» gibi bendenizin hiç de hoşlanmadığı bir karakter çocuğumun yakasına yapıştı. Hangi konuda olursa olsun durup dinlenmeden ve hiç gözünü kırpmadan yalan söyleyen oğlumun istikbali beni çok endişelendiriyor. Bu hususta ne yapmamı tavsiye edersiniz?

Cevabımız: Yaşadığımız devirde en geçer akçe'nin yalan olduğunu unutuyorsunuz galiba sayın Murad Hulûsi...

Düşününüz ki, Amerika'da Eisenhower seçimleri kazanınca, **Truman: «Tebrik ederim, siz bizden daha iyi yalan söylediniz!»** demişti... Bu bakımdan oğlunuzu yalan söylemeğe teşvik etmenizi, yaşı on sekize gelince de hemen bir partiye kaydettirip politika hayatına atmanızı tavsiye ederiz!

★

Kayseri'den Memiş Boyar adlı okuyucumuz soruyor: Giçenlerde gayfede argadaşlarılan gonuşuyorduh... Fagat mamafih bir noktada nidense ağnaşamadıg... Bagalım siz bizim derdimize çare bulabilecenız mi? Efendim meragımızı mucibat olan misele şu: Dünyanın en büyüg kabahları nirde yetişir?

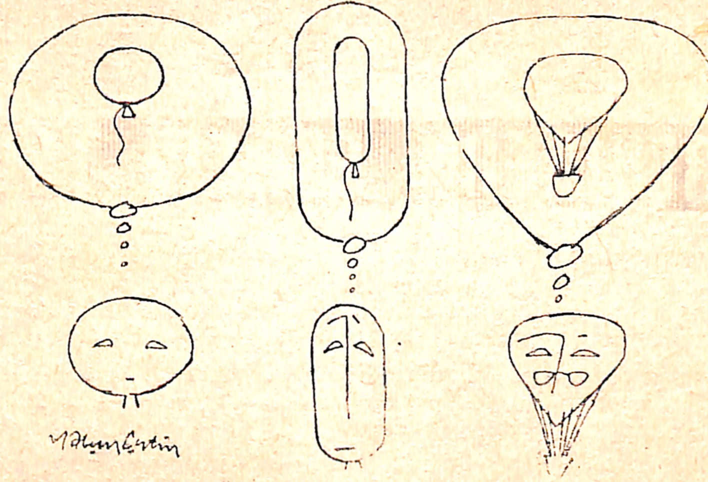
Cevabımız: Mektubunu özel şivesi ile takdim ettiğimiz Kayserili sayın okuyucumuz çok zeki... Bizi yanıltıp adaletin pençesine düşürmek istiyor. Fakat vereceğimiz cevap bazı kimseleri kızdırarak savcılığa müracaatla aleyhimize «hakaret» dâvası açabileceklerini sağlıyacağından, şimdilik dünyanın en büyük kabaklarının nerde yetiştiğini maalesef açıklıyamıyacağız...

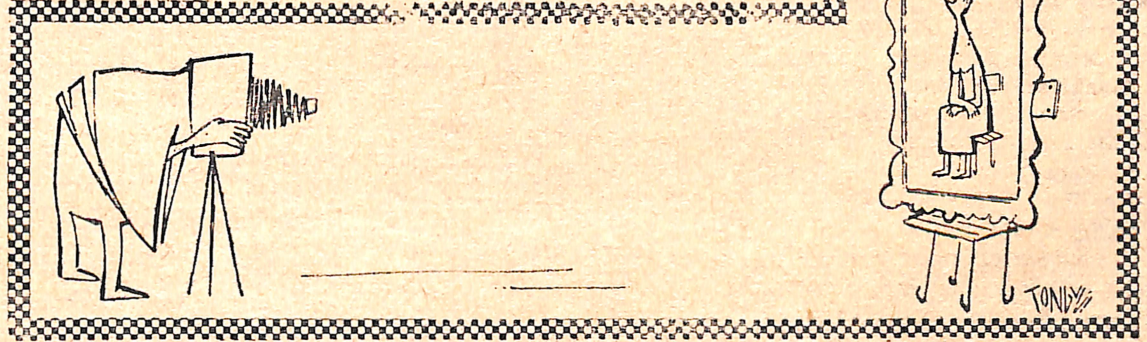
★

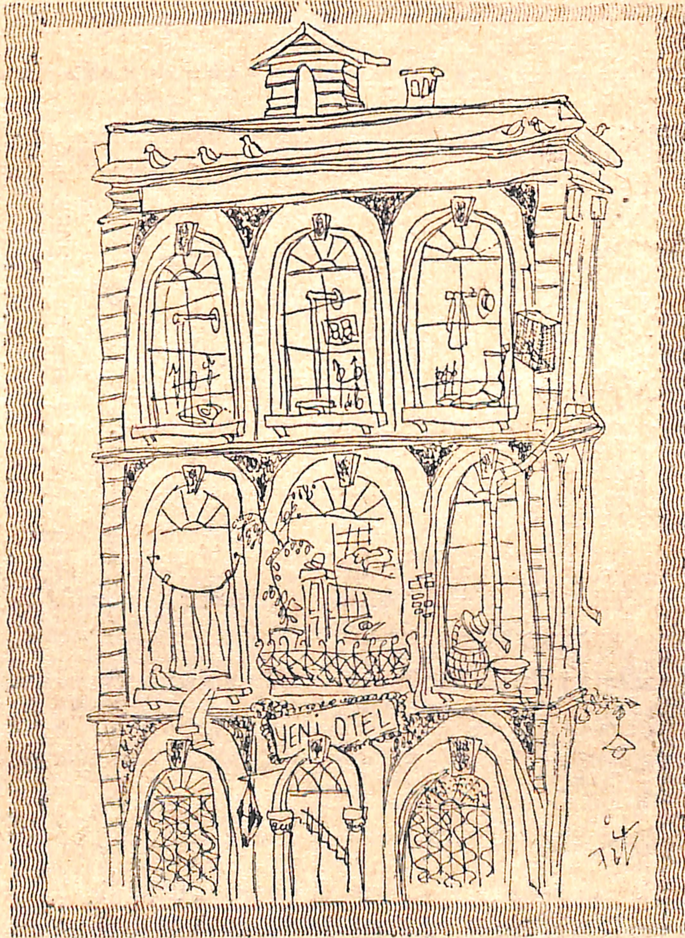
Muş'tan Niyazi Sabırlı adlı okuyucumuz soruyor: Gazetelerde çıkan haberlere göre ay'da hemen hemen herşey varmış. Oradaki insanlar ne basın kanunundan, ne senelerce bir adım ilerlemiyen kalkınmadan, ne görülmemiş mucizelerden, ne de iktisadi sıkıntılardan bahsetmiyorlarmış. Peki, hayatlarından memnun görünen bu insanların yaşadığı yerde noksan olan nedir?

Cevabımız: Demokrasi...

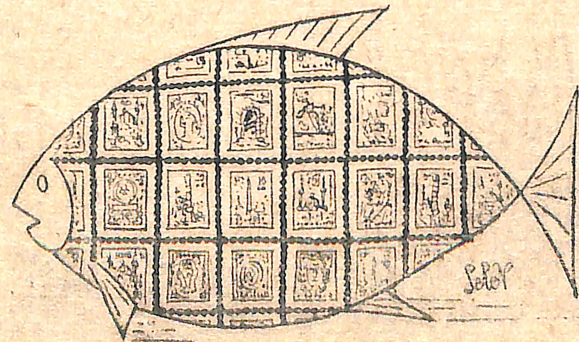
bize göre

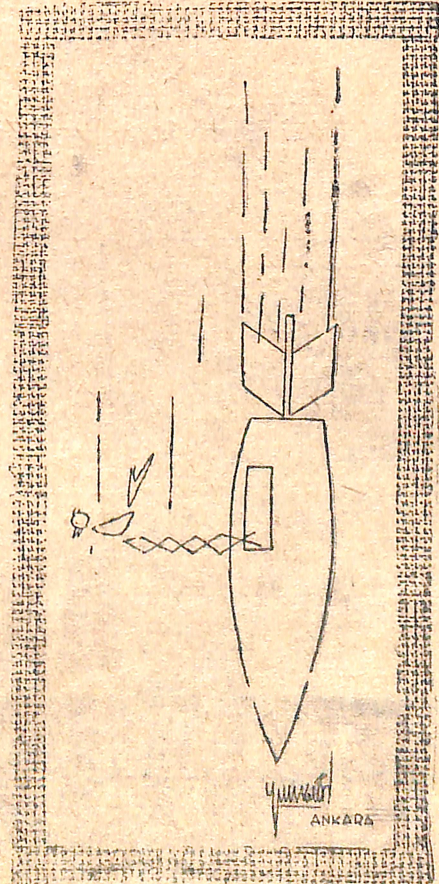

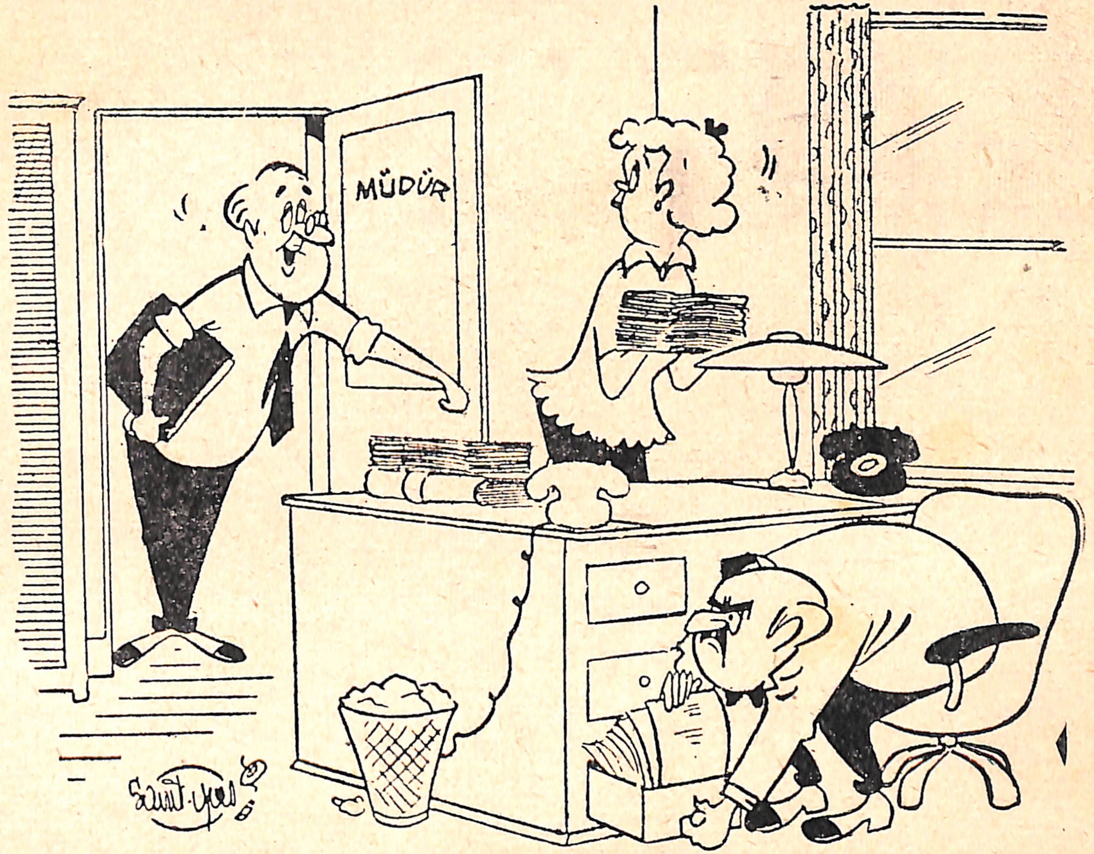

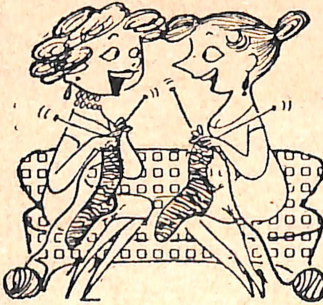
dünya Karikatürleri

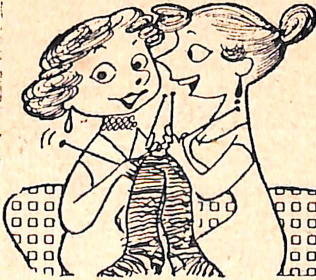

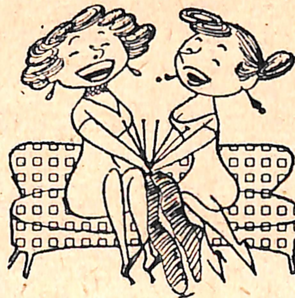
– Adresim mi ?.. Postrestant !..

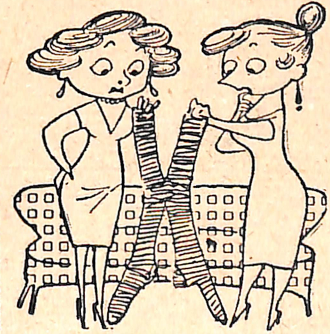

– Oooo... güzelim, senin moruk daha gelmedi mi ?..

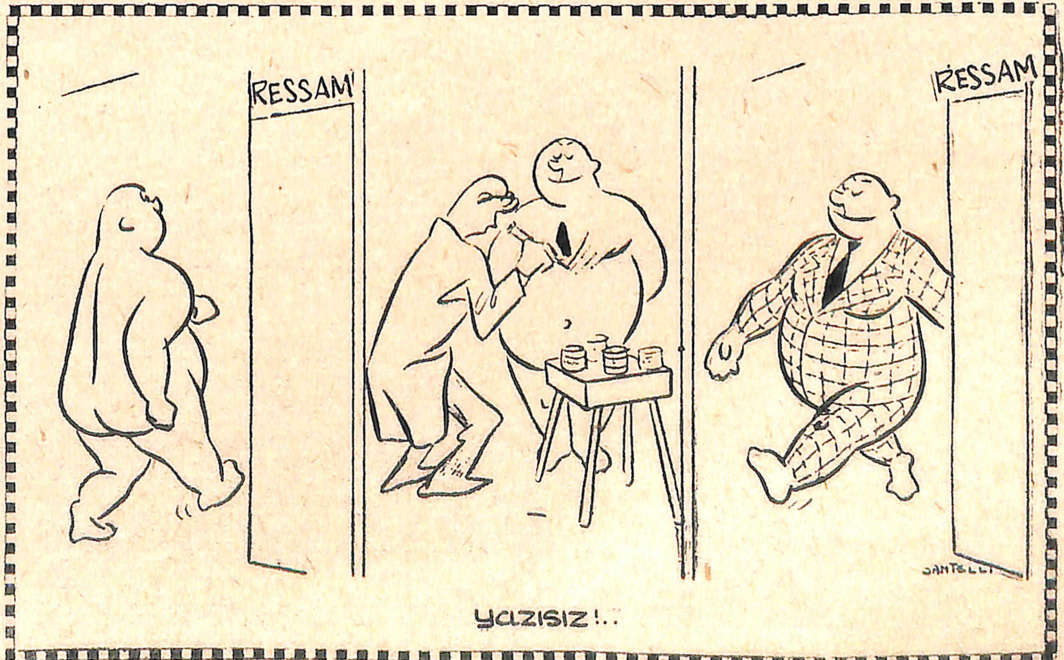

dedikodu tatlı şeydir !..

– Nasıl yerinden memnunmusun ?..
– Çoook... ya siz ?..

yazısız !..

YIL SONUNDA
BİR
ÇEKİLİŞTE

Kadıköy'de
16
APARTMAN
DAİRESİ

400.000
LİRA PARA İKRAMİYESİ

ve
Erenköy'de
32
ARSA

Bu çekilişe, hesabında en az 200 lirası olanlar iştirak ederler. Her 100 liraya bir kur'a numarası.

SON PARA YATIRMA GÜNÜ
24 KASIM

YAPI ve KREDİ BANKASI

Sahibi:	Yazı işlerini fiilen idare eden	Basıldığı yer:	Kapak baskısı:
YUSUF ZIYA ORTAÇ	Kadri YURDATAP	ERCAN MATBAASI	ŞAKA MATBAASI

AKBABA

— Kont hazretlerine bu bayanın karım olduğunu hatırlatabilir miyim?
— Ooooh!.. Sizi her türlü hizmetimde görmekle bir kat daha memnun oldum!

- Fransız -